

illust : Ding Dong story : anin

Bad
Guy
(My
BOSS)

เจ้านายร้ายรัก

บทนำ

(ป๊อ ย้)

“ทำงานวันแรกสินะ”

ผู้ชายใบหน้าหล่อเหลา คมเข้ม สมบูรณ์แบบในชุดสูทสามชั้น สีดำสนิทหรือตามองผมอย่างประเมิน ที่มุมปากปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย รวดก็บว่าเขากำลังเยาะเย้ยผมอยู่ในที

เอริส...คือเจ้านายคนใหม่ของผม

เขาพิเนจผมอย่างจริงจัง แต่ผมไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรถึงได้ส่งสายตาแบบนั้นมาให้ ดวงตาสีเทาควันบุหรีที่สุตลึกล้ำยากจะอ่านความรู้สึก ดูเข้มงวด ไร้ความยืดหยุ่น

“ผมชื่อ ป๊อ ย้ เรื่องวิทย์ เพิ่งมาทำงานวันนี้วันแรกครับ”

ผมเอ่ยแนะนำตัวช้า ๆ ยังคงจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายหมด ๆ ไม่วางตา ผู้ชายหล่อเหลาตรงหน้าผมคือบุรุษหนุ่มเลือดผสมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก มีเสน่ห์ หล่อเหลา คมเข้ม และอันตราย

“ปัลลีย์” เขาเรียกเสียงเข้ม และจ้องมองผมอย่างค้นหา “คุณรู้ไหมว่าในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา มีกี่คนที่เข้ามาทำงานในตำแหน่งนี้”

“ไม่ทราบครับ”

ผมส่ายหน้าน้อยๆ ไม่รู้ว่าคำถามของเขาเป็นหนึ่งในบททดสอบหรือเปล่า

“ห้าคน”

เอริสซุมือข้างหนึ่งประกอบจำนวนนั้นให้รู้ แลมท้ายด้วยรอยยิ้มมุมปากที่ดูลึกลับซับซ้อน เกินจะเดาความหมาย

“...”

“คุณคือคนที่หก ผมไม่แน่ใจว่าจะมีคนที่จะติดตามมาหรือเปล่า” คนตรงหน้าถอนใจ และลุกขึ้นยืน

เขาสูงมาก ราวๆ ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ เล่นเอาผมดูตัวกระจั๋อยระจ๋อยไปทันตา

“แต่ก็เอาเถอะ เดียวก็รู้ว่า คุณจะอยู่ที่นี้ได้นานขนาดไหน”

นี่เขากำลังสบประมาทผมใช่ไหม

ผมก็ไม่รู้หรือกว่าคนที่ผ่านๆ มาทำอะไรให้ผู้ชายคนนี้ไม่พอใจ แต่ผมเชื่อว่าตัวเองมีความอดทนอดกลั้นและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ถ้าผมโชคดีก็อาจผ่านการทดลองงานไปได้ ซึ่งนั่นคือความหวังเดียวของผม

จะว่าไปแล้วผมเองก็ผ่านงานมาหลากหลายรูปแบบ ต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยสองมือสองเท้ามาตลอดชีวิต ตั้งแต่เป็นพนักงานบริการระดับล่างอย่างล้างจาน เด็กเสิร์ฟ เด็กเช็ดกระจก ล้วนแล้วแต่เป็นงานที่ไม่เคยมีใครให้เกียรติ แต่ผมจำต้องทำเพื่อส่งตัวเองเรียนจนจบตามที่ตั้งใจไว้ ที่สำคัญที่สุดคือทำเพื่อความอยู่รอด

นับว่าเป็นโชคดีอยู่บ้างที่ฉันมีความมานะพยายามมากพอ การเรียนก็อยู่ในระดับน่าพอใจ เมื่อเรียนจบอาจารย์ท่านหนึ่งได้แนะนำงานในบริษัทแห่งหนึ่งให้ แต่ทำได้สองปีก็ขอลาออก เหตุผลหลักคืออึดอึดใจบางประการ พอได้ข่าวจากเพื่อนคนหนึ่งว่าที่นี่เปิดรับสมัครงาน ผมจึงลองมาสมัครดู

ผมสอบผ่านข้อเขียน ผ่านการสัมภาษณ์ และได้เข้าทำงานด้วยความรวดเร็ว มาถึงตอนนี้ก็ยังงงๆ อยู่ว่าทำไมตัวเองถึงได้รับงานนี้อย่างง่ายดาย ทั้งที่บริษัทนี้เป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างระดับใหญ่ที่มีบริษัทลูกในวงการก่อสร้างมากมาย บริษัทระดับนี้ไม่น่ารับในเนมอย่างผมง่าย ๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะตอนนั้นเจ้านายหน้าโหดคนนี้ได้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ด้วยก็ได้

พอได้ยินมาว่าเขาเดินทางบ่อยและต้องการผู้ช่วยส่วนตัว เป็นการเร่งด่วน ซึ่งผมออกมาในจังหวะที่เหมาะสม บวกกับโชคเข้าข้างงานใหม่นี้หมายถึงอนาคตของผมจะมั่นคงและก้าวหน้าขึ้นจากเดิม

“วันนี้มีอะไรบ้าง”

“เข้านี้มีประชุมเกี่ยวกับโครงการใหม่ที่เราประมูลงานโครงสร้างหลักได้ครับ หลังจากนั้นช่วงบ่ายคุณมีนัดกับคุณกิติติ เรื่องสัญญาโครงการใหม่ ช่วงค่ำมีนัดกับคุณพลอยทิวาเป็นงานปาร์ตี้ที่คอนโดฯ...”

ผมบอกพิกัตที่แน่นอนแก่เขา และประหลาดใจที่สุดเพราะชื่อพลอยทิวา นักแสดงสาวที่ตกเป็นข่าวฉาวรายวัน หล่อนเป็นเจ้าของแม่จอมเท่ที่ใคร ๆ ก็พูดกันหนาหู แต่ครั้งนี้ผมก็ไม่แน่ใจว่าระหว่างเธอกับพลอยทิวา ใครจะเป็นฝ่ายเทใคร เพราะเจ้านายของผมก็มีชื่อเสียงเรื่องความเจ้าชู้ไม่น้อยไปกว่ากันเท่าไรหรอกครับ

“หาของขวัญให้ด้วยนะ”

“เป็นอะไรดีครับ” ผมเอ่ยถามอย่างลึกลับ

“คิดสิ หน้าที่ของคุณนี่ จัดหาของเงี้ยพวกนั้น อะไรก็ได้
สักอย่างที่ผู้หญิงจะพอใจ”

เอริสย่นด้วยน้ำเสียงรำคาญ

เขาหงุดหงิดเวลาไม่ได้อะไรอย่างใจแบบนี้ตลอดหรือเปล่านะ
ถ้าใช่คงไม่แปลกที่เขาเปลี่ยนผู้ช่วยบ่อยขนาดนี้

“จำกัดงบแค่นี้ครับ”

เอริสขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่จิตใจหนึ่ง

“...แสบนิ่งมั่ง ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยรู้ว่าเลขาฯคนก่อนๆ ใช้เงินไป
เท่าไร”

ผมได้ยินแล้วสะดุ้ง ไม่คิดว่าเงินจำนวนนั้นจะถูกใช้ไปแบบไม่
สะทกสะท้าน เงินจำนวนนั้นเป็นค่าใช้จ่ายของตัวเองได้เป็นปี
ทีเดียว

“ได้ครับ ผมจะรีบจัดการให้คุณ”

ผมจดข้อความเร็ว ๆ มุ่งมั่นที่จะทำเพื่อ让他พอใจ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หน้าที่ในการจัดหาของกำนันให้
สาว ๆ ก็ตกอยู่ภายใต้ความดูแลของผม รวมถึงเรื่องที่ต้องดูแลทุก
อย่างในชีวิตประจำวัน

เริ่มจากเสื้อผ้า อาหารการกิน ชีวิตรัก ๆ ใคร่ ๆ เรียกได้ว่า
ทุกอย่างในชีวิตของเอริสล้วนผ่านการจัดการของผมแทบทั้งหมด

เมื่อผ่านการทำงานในช่วงสัปดาห์แรกไปได้ ทุกอย่างก็เริ่ม
เข้าที่เข้าทาง ผมได้รู้ว่าเอริสก็แค่ผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง เขา
เหงาเป็น หิวเป็น และสนุกเป็น

เขาคนนี้เป็นคนที่จริงจังแบบสุด ๆ เวลาที่ทำงาน เขาเกลียด

ความผิดพลาดซึ่งผมจะไม่ยอมปล่อยให้เกิดความผิดพลาดขึ้นแน่ ๆ

เมื่อเอริสดวงใจใครสักคน เขาจะเป็นนักรักสายเปย์ที่ทุ่มให้คน
เหล่านั้นไม่อั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผมจะได้ยินหนึ่งคำที่บอกเป็น
นัยว่าให้เขี่ยพวกนั้นไปไกล ๆ

คำว่า... 'ไม่สะดวก'

ได้ดลบัที่เขาใช้ให้ผม 'กำจัด' บรรดาคู่แข่งออกจากสารบบ

หน้าที่หลัก ๆ ของผมในฐานะผู้ช่วยคนสนิท คือการเตะโต๊ะ
คนพวกนั้นออกไปให้ไกลเอริสมากที่สุด หลายครั้งที่ผู้หญิงพวกนั้น
ด่าทอกลับมาอย่างเกรี้ยวกราด แต่ผมก็ไม่แคร์

ถ้าเป็นสิ่งที่เอริสพอใจ...ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นอะไร เจ้านาย
ของผมจะได้ตามปรารถนา

ผมไม่รู้ว่าตัวเองหลงรักเอริสตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกที ทุกลม
หายใจเข้าออกล้วนแต่เป็นใบไม้หน้าเขา ชื่อเขา เสียงหัวของเขา และ
กลิ่นกายเฉพาะของเขา

ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเอริสมีผลต่อจิตใจของผมเสมอ

แต่ความรู้สึกที่น่าอับสรายนั้นถูกเก็บงำไว้ได้มิดชิดแนบเนียน
ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้ใครได้ล่วงรู้...

ฐานะของเราทั้งคู่แน่นชัดเจนอยู่แล้ว เอริสก็คือเจ้านาย และ
ผมก็เป็นแค่ลูกจ้าง

ความรักที่มีต่อเจ้านาย ไม่มีวันเป็นไปไม่ได้...ผมรู้ดี

Chapter 1

บรรยากาศภายในห้องทำงานใหญ่ที่สุดหรรษาของอาคาร เบอร์ดันพาร์ก หนึ่งในอาคารสำนักงานสุดทันสมัยและตั้งอยู่บนทำเลที่ดีที่สุดของกรุงเทพฯตอนนี้เรียกได้ว่าทั้งอิม krim เหมือนพายู ฝนกำลังก่อตัว ทว่าบางอนุกลับมีความชุ่มร้อนเหมือนไฟใกล้ปะทุ แผลงเร้นอยู่

ร่างสูงแกร่งในชุดสูทสีเข้มของ เอริส ตริน เบอร์ดัน เกร็ง เครียดและฉุนเฉียวเมื่อถูกปฏิบัติจากคนที่เคยจัดการให้เขาได้ในสิ่งที่ปรารถนาเสมอ

ปัดยกกำลังยืนหน้าห้องแต่แปลได้ว่ากำลังไม่พอใจอีกฝ่ายอย่างชัดเจนเช่นกัน ผู้ช่วยคนสนิทกำลังต่อต้านและท้าทายเจ้านายหนุ่ม ผู้เป็นเจ้านายอย่างเขาก็ไม่ชอบที่ปัดยกกำลังแสดงสีหน้าแบบนี้ นึกเกลียดมันเป็นบ้า

ใบหน้าหล่อแบบหนุ่มฉวที่กำลังอง้าอยู่นั้นดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มได้เสมอ เพราะรู้ว่าภายใต้ชุดสูทแบบสุภาพนั้น มี

ความร้อนแรงซ่อนเร้นอยู่แทบทุกตารางนิ้ว

เมื่อหลับตาก็ไม่วางนึกรถึงเรือนร่างที่เปลือยเปล่าของปัลลีย์ที่
แสนจะให้ความรู้สึกดีเกินกว่าที่เขาเคยรู้สึกกับใครคนไหน ๆ กล้าม
เนื้อที่ไม่มากไม่น้อยเกินไป ผิวที่ขาวและเนียนลื่น ไม่ว่าจะนั่งหรือ
นอนก็ยังหลอกหลอนเขาไม่หยุด

ปัลลีย์คือผู้ช่วยคู่ใจที่ยืนเคียงข้างเขาในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะ
จะเรื่องคอขาดบาดตายเพียงใด คนที่ยืนอยู่ข้างเขาเสมอก็คือเจ้าของ
ไบหน่าใสสะอาดที่แสนจะธรรมดาคนนี้ แต่คนธรรมดาคนนี้ก็กลับ
สามารถผลักดันให้คนอย่างเอริสมีอารมณ์รุนแรงและร้อนได้เสมอ

เหมือนเช่นตอนนี่ ที่ทั้งแข็งซึ่งและเกิดอารมณ์จนอยากจะกด
อีกฝ่ายลงกับโต๊ะทำงานเสียให้รู้แล้วรู้รอด สั่งสอนท่าทางหยิ่งผยอง
ที่ทำให้เขาหมั่นเขี้ยวทุกวันให้ได้ว่าเสียที่ว่าอย่ามาอวดดีกับคน
อย่างเขา

“ผมไปไม่ได้ครับบอส”

น้ำเสียงเฉื่อยชาที่แฝงด้วยความท้าทายของผู้ช่วยหนุ่มคือ
หัวเชื้อชั้นดีในการกระตุ้นอารมณ์คุกรุ่นให้ลุกโชน

สงสัยอยู่ว่าถ้าวันนั้นเขาไม่หยุด ปัลลีย์ก็คงไม่มีหน้าม้ายืนเคียง
เขาจุด ๆ แบบนี้ ดีไม่ดีจะเปลี่ยนเป็นวงเวียนเรียกร้องความสนใจ
เวลาเห็นหน้าของเขาเลยก็ได้

“ไม่ไป...ไม่ได้” เสียงของผู้เป็นนายห้วนจัด

“ผมขอลางานล่องหน้าไ้ครับ”

“ไม่ให้ลา ยังไงนายก็ต้องไปกระบี่กับฉัน ปกตินายก็ไปกับฉัน
ทุกครั้ง” เอริสกล่าวอย่างหัวเสีย พลังหรีตามองอย่างเอาเรื่อง

“ยกเว้นครั้งนี้”

“หี! อย่าบอกนะว่านายจงใจยั่วโมโห”

ชายหนุ่มคาดคั้น ทั้งสายตาและน้ำเสียงไม่เป็นมิตร แสดงอาการเคียดแค้นเหมือนพวกชอบออกคำสั่ง

“ผมไม่ทำอะไรแบบนี้ ต่อให้ผมไม่พอใจหรือโกรธคุณยังไง ก็ไม่มีทางทำให้งานเสีย”

ปฎิยะกระแทกหางเสียงแล้วเฝ้าปากแน่น มองอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ ด้วยเบื่อกับจะเถียงกับคนไร้เหตุผลอย่างเอริสเป็นที่สุด

เอริสที่ได้ยินน้ำเสียงแบบนี้ก็นึกโมโหไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะหลังจากปฎิยะกับเขาผ่านเรื่องราวอันเร่าร้อนมาแล้ว เขาคาดคิดว่าจะได้รับท่าทางโอนอ่อนผ่อนตามมากกว่าท่าทีอดทนแบบที่กำลังแสดงออกอยู่ตอนนี้

ชายหนุ่มทั้งคู่เกิดพลังปะทุทางเพศมาระยะหนึ่ง แม้ภายนอกจะแสดงที่ทำเฉยเมยต่อกัน แต่เหตุการณ์เร่าร้อนต้องห้ามที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วจะย้อนกลับมาอีกแน่ ถ้าใครสักคนเพลอเดินไปเฉียดใกล้เส้นบาง ๆ ที่ขีดแบ่งเอาไว้

เส้นที่ขีดคำว่าเจ้านายและลูกน้อง หากเมื่อไรที่ใครสักคนข้ามมันไป เรื่องมันจะยุ่งยากมากอย่างที่จินตนาการไม่ออก

“นายต้องไปกับฉัน!” เสียงของเขาแสดงถึงความเอาแต่ใจเป็นการยื่นคำขาดอย่างที่เคยชิน

“คุณไปคนเดียวได้อยู่แล้ว หรือไม่ก็หาใครสักคนไปด้วย นั่นคงไม่ใช่เรื่องยากนี่ครับ”

ปฎิยะได้กลับไปให้ดูปกติที่สุด ทั้งที่ใจแหว่งทุกครั้งทีเอริสอยู่ใกล้ในระยะสองเมตร เขารู้ว่าระดับเอริสต้องมีใครอยากเสนอดัวเคียงคู่ไปด้วยแน่ ตอนนี้เขาไม่ไว้ใจทั้งผู้เป็นเจ้านายและตัวเอง มีโอกาสสูงมากที่จะสปราร์กกันเมื่อไรก็ตามที่ได้อยู่เพียงลำพังในบรรยากาศเป็นใจ

มันเสียงเกินไปที่จะต่อต้านผู้เป็นเจ้าของ เพราะที่ผ่านมาเขาไม่เคยต้านทานทุกอย่างที่เกี่ยวกับเอริสได้เลยสักครั้ง

ดังนั้น ถ้าเขาอยากจะอยู่รอดและรักษาหัวใจของตัวเองไม่ให้พังย่อยยับแล้วละก็ ก็ต้องอยู่ให้ห่างเอริสเข้าไว้ เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวของเอริสแปะป้ายคำว่า ‘อันตราย’ ตัวใหญ่ที่ไม่ควรละเลย

“โบนัสก่อนโตรอนายอยู่ นิดของนายกับธีรน้อยรอดได้” เขากดเสียงยามที่เปล่งชื่อลูกพี่ลูกน้องให้ต่ำจนเกือบเป็นเสียงคำราม “และฉันไม่อยากได้ยินคำว่าไม่ได้”

“มันไม่ได้เกี่ยวกับเงิน อย่าได้ดูถูกผมแบบนั้น เงินอาจใช้ได้กับใครหลายคนที่คุณรู้จัก แต่ไม่ใช่กับผม”

“แล้วอะไรล่ะที่ใช้ได้กับนาย”

“ความพอใจ”

“งั้นก็บอกความพอใจของนายมา ฉันว่าฉันสนองให้นายได้”

“ตอนนี้ความพอใจของผมคือการไม่ผิดคำพูดกับคนที่ผมรับปากไว้” ปถีย์พูดอย่างอ่อนใจ “ผมสัญญากับคุณธีรไว้แล้ว ผมไม่อยากจะผิดคำพูด”

“คำก็ธีร สองคำก็ธีร มันมีอะไรดี ตีใจสิลามันหรือไง”

เอริสทำเสียงในลำคออย่างดุเดือด พร้อมด้วยถ้อยคำกึ่งดูแคลน ไม่ทนข่มกลั่นความหึงหวงอีกต่อไป

ทุเรศชะมัด!

“เรื่องของผม คุณไม่มีสิทธิ์วิพากษ์วิจารณ์ ถ้าผมอยากจะทำอะไรแบบนั้นจริงๆ ไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงตอนนั้นหรอก คินนี่เลยก็ได้”

คำพูดของเอริสทำให้ปถีย์โบนาร้อน โกรธมาก ๆ ที่อีกฝ่ายเข้ามาวุ่นวายชีวิตส่วนตัวของเขา ตัวเองมีพฤติกรรมฉาวโฉ่ที่ตั้ง

กระช่อนไปทั่วบ้านทั่วเมือง แล้วแบบนี้จะถือดีมาสอดแทรกเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของคนอื่นได้ยังไง อีกอย่าง...เขากับเอริสก็ไม่ได้เป็นอะไรกัน นอกจากคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง ดังนั้นมันไม่ใช่การอะไรของอีกฝ่ายสักนิด

ดูรายชื่อคู่แข่งเดบน์โต๊ะทำงานสิ ยาวยิ่งกว่าบันทึกการประชุมประจำปีด้วยซ้ำ แค่เอริสกระดิกนิ้วพวกนั้นก็วิ่งโรมานอนแผ่ให้เขาถึงที่

ยิ่งคิดก็ยิ่งตอกย้ำความผิดพลาดอันใหญ่หลวง เขาไม่ควรเพลอใจหลงเสน่ห์ผู้ชายที่ใช้เซ็กซ์เปลืองยิ่งกว่ากระดาษชำระ ซึ่งในตอนนี้อาชีพเขาเองก็ไม่ต่างจากคนพวกนั้น ในสายตาเอริสเขาก็คงเป็นแค่ไอ้หนุ่มน้อยที่งัดขบอีกคน จะมีอะไรมากไปกว่านั้นล่ะ

“อย่ายั่วโมโหฉันนะปัลลีย์ ฉันไม่มีอารมณ์มานึกสนุกด้วย ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของนาย”

เอริสกัดฟันกรอด สายตาที่เคยนิ่งสงบแปรเปลี่ยนเป็นลูกวาว อยากจะเดินเข้าไปขย้ำคอหมอนั่นให้รู้แล้วรู้รอดไป คันไม้คันมืออยากสั่งสอนท่าทางถือดีนั้น ให้รู้ว่าการที่ม้าวอดเก่งกับเขามันจะได้ผลตอบแทนกลับไปแบบไหน

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะยั่วโมโห แค่จะย้ำว่าผมมีชีวิตเป็นของตัวเอง มีอิสระในการตัดสินใจว่าจะคบใคร คุณก็ควรให้เกียรติผมด้วย”

ปัลลีย์บอกด้วยความจริงจัง และรู้สึกว่าคุณตัวเองช่างย่าแยะเกินกว่าจะปั้นสีหน้าให้ดูสงบนิ่งเหมือนทุกครั้ง

“เอริส...ผมไม่อยากอยู่ในเกมที่คุณชอบเล่นสนุกนะ” น้ำเสียงของปัลลีย์มีความเจ็บปวดและความกังวลแฝงอยู่ลึก ๆ

ฝ่ายเอริสที่กำลังโมโหและหวงปัลลีย์อย่างไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง จนละเลยที่จะใส่ใจรายละเอียดบางอย่างที่อาจกระทบต่อความรู้สึก

ของอีกฝ่าย ซึ่งบางครั้งคำพูดก็รุนแรงจนแทบฟังไม่ได้ ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะ ‘ธีรณัย’ ลูกพี่ลูกน้องที่ได้ชื่อว่าเป็นหนามหัวใจเขามาเนิ่นนาน อดีตที่บาดชบคอยหลอกหลอนเขาไม่เลิก

“ให้ตายสิป๊อญ์ ฉันไม่รู้หรือว่าไอ้สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเรา... นายอยากเรียกมันว่าอะไร อยากจะมองไปในทางที่มันทุเรศ ๆ ก็ได้ จะมองว่าเป็นไอ้จอมน่ารังเกียจจวดยโกลาสดังนั้นก็ไม่ว่า ถ้าอยากจะทำแบบนั้น แต่นายก็รู้ดี... ว่าคนอย่างฉันไม่เคยบังคับใคร”

ใบหน้าของป๊อญ์ซีดเผือดเมื่อเจ้านายหนุ่มยื่นมือด้วยคำพูดที่ปฏิเสธไม่ได้

“เราทั้งคู่ควรลืมมันไป” ป๊อญ์หลบตาขณะพูด

“พูดง่ายนี้ แต่จะไม่ให้รู้สึกมันก็ไม่ง่ายเหมือนปากว่าหอรอกนะ” เอร์สียิ้มเย็น แววตาดุดันขัดกับริมฝีปาก “เพราะธีรณัยใช่ไหม นายถึงเป็นแบบนี้ เพราะมันสนองใจให้นายถึงใจกว่าฉันนั่นแหละ”

อะไรละ นี่จะยึดเยียดให้เขาง่ายกับใครไปทั่วหรือไงกัน นี่เงาะ ป๊อญ์สบถอยู่ในใจ

“ผมก็ไม่อยากให้คุณรู้สึกเสียหน้านะบอส อย่าให้ผมพูดดีกว่า”

ป๊อญ์จใจพูดจาดอกกลับแบบเจ็บ ๆ เพื่อแก้เผ็ดผู้ชายปากไม่มีหูรู้อย่างเอร์สีให้สมกับที่ดูถูกกันเกินไป อย่างน้อยก็ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาไม่ใช่สิ่งของใกล้มือ ไม่ใช่เครื่องบันเทิงใจที่จะซักจะเซ็ดไปทิศทางไหนก็ได้

แต่สิ่งที่ป๊อญ์ทำนั้นกลับดูโง่ไปถนัด

เพราะยิ่งกลายเป็นกวนอารมณ์ของเอร์สีให้เดือดจัด มันเหมือนเอาไม้ไปตีรังต่อตี ๆ นี้เอง

เอร์สีกำลังรู้สึกเหมือนถูกกระแทกชูเปอร์อ็อกี้โก้ ปรีเข้ามาหาผู้ช่วยหนุ่มด้วยความว่องไว ไต่ระดับใหญ่ไม่อาจขวางทางไม่ให้เดิน

เข้าไปจัดการกับปากช่างจ้อของอีกฝ่ายได้

ปากอึมอึมที่เฝ้ามองสนิทแสดงท่าทีอวดเก่งจนน่าโมโห เอริส นึกอยากจะเอาน้ำยาขัดส้วมมาล้างปากนัก ปิถีย์ผู้แสนน่ารักและ สุขุมของเขาหายไปไหน ตอนนี้เหลือแค่ผู้ชายที่ปากร้ายแล้วก็ทำตัว ไม่น่ารัก แถมยังกล้าบังอาจมาท้าทายอดีตตาของเขาอย่างน่าโมโห ต้องการให้เขาทะเลาะลงคาเดีออดีไซใหม่ถึงจะสาแก่ใจ

“ถ้านายรู้ว่าฉันทำเรื่องอย่างว่ากับคุณอนธกคนยังไง สถาบัน ได้ว่านายจะลืมทุกคนในโลก” น้ำเสียงดูๆ ที่กระซิบข้างหูอีกฝ่ายนั้น ช่างมันนอกมันใจเหลือเกิน “ขึ้นอยู่กับว่านายกลัวพอหรือเปล่า ลอง ดูหน่อยনা มันดีอยู่แล้ว”

ปิถีย์ขลุ่ยกริ้ว ความร้อนแรงส่งผ่านลมหายใจกระทบกับ ต้นคอ น้ำเสียงแหบพร่าลุ่มลึก ไบหน้าหล่อเหลาสุดเช็กชื่ออยู่ห่างจาก ไบหน้าของปิถีย์ไม่ถึงคืบ ผิดเนื้อหาเวียกเมื่อเขาบิดเบียดความ แข็งซึ่งตื่นตัวกับหน้าท้องแบนราบ

ช่างน่าเจ็บปวดที่ไปหลงรักปักใจกับคนที่ไร้ชีวิตจำกัดในเรื่อง เช็กชื่ออย่างเอริส คนที่เปลี่ยนคุณอนเหมือนเล่นเครื่องเล่นสักชิ้น เมื่อ เบื่อก็ทิ้งขว้างอย่างไร้เยื่อใย แล้วเสาะหาคนใหม่สานสัมพันธ์เพื่อความสนุก เขาทำแบบนั้นจนเป็นวัฏจักรที่ไม่มีวันจบ

“ผมไม่อยากจะรู้ว่าคุณเก่งกาจขนาดไหน คุณจะท้ามันกับใคร ก็ได้ตามสบาย แต่สำหรับผม ไม่...”

“ทำไมละปิถีย์ นายก็ชอบสัมผัสของฉันจะตาย ชื่อสัตย์หน่อย สิ ไม่อยากรู้หรือว่ามันจะเป็นยังไง ฉันจะทำอะไรกับคูรักับคนเดียว บ้าง ตรงไหนที่ฉันอ่อนโยน ตรงไหนที่ฉันชอบที่จะท้ามันแบบแรงๆ”

เขาริบแทรกคำพูดของอีกฝ่ายทันควัน ด้วยเชื่ออยู่ลึกๆ ว่า ปิถีย์เองก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่ปากแข็งไม่กล้าจะยอมรับว่าตัวเองก็รู้สึก

พิเศษกับเขาที่เป็นเจ้านาย

อยากรู้นักว่าความสุขของผู้ช่วยหนุ่มมันจะพ่ายแพ้ต่อความต้องการนี้ไหม เขาเองไม่ใช่พวกชอบบังคับ แต่ชอบเล่นแผลงๆ เวลา มีเซ็กซ์ในบางครั้ง ขึ้นอยู่กับว่าอีกฝ่ายยอมที่จะเล่นสนุกด้วยหรือ เปล่า

“ไม่! ผมไม่อยากรู้เรื่องชีวิตเซ็กซ์ของคุณ อยากให้คุณเข้าใจ เสียใหม่ว่าคุณไม่ใช่คนเดียวในโลกที่มีดีในเรื่องได้สะตือ ถ้าผมอยาก มีเซ็กซ์ ผมจะทำมันกับคนอื่น อาจจะทำกับภริยาหรือกับคนแปลก หน้าที่เจอในฝัน หรือแม้แต่คนที่เคยเดินสวนกันในตึกนี้ แต่มันจะ ไม่ใช่กับคุณ”

“ไม่ใช่กับฉันนั่นรี ว้าว เพิ่งรู้นะนี่ ฮี! ที่พอจำได้นายตัวสั้นระริก เมื่อฉันแตะต่อนาย หรือว่าไม่จริง” เขาเปล่งเสียงหัวนกรุ่นด้วย อารมณ์ร้อนแรงทั้งความโกรธและความเร่าร้อน

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าผมไม่ได้สั้นระริกกับคนอื่น”

ใบหน้าเอริสธมิงทิง มีประกายวาวโรจน์พวยพุ่งออกมาจาก ดวงตาสีเทาเซ็กซ์ที่ตึงใจคุณั้น

จากที่ทำงานให้เขามาหลายปี ปกติรู้ว่าผู้เป็นเจ้านายกำลังจะ ระเบิดจากโทสะที่กักกินอยู่ ดูจากท่าทางที่เจ้าตัวกัดฟันกรอดๆ นี้ ถ้าบิบบคเขาจนหักคามือก็ไม่ถือว่าแปลก

“อย่าให้ฉันหมดความอดทนนะ นายต้องไม่ชอบสิ่งที่ฉันจะ ทำแน่ อย่าลองดีเลยป๊อถ์”

“ทำไม คุณจะไล่ผมออก?” ป๊อถ์หลุบตาลงต่ำ “เอาสิ ผมก็ เบื่อๆ กับงานนี้แล้วเหมือนกัน ผมคงไม่แปลกใจเท่าไร ในเมื่อคุณ เกลียดคนที่ไม่ทำตามใจคุณอยู่แล้วนี่”

“ทำทนาย?” เสียงนั้นเย็นชาสุดขีด

“เปล่า แต่เชื่อมั้ยว่าผมไม่แคร์ มันเกินพอแล้วบอส หลังจากต้องทำงานแบบอวบน้ำเหงื่อต่างน้ำมาสวมปี เริ่มงานตอนหกโมง เลิกงานสามทุ่มทุกวัน วันเสาร์อาทิตย์ก็หอบเอากลับไปทำที่บ้าน บางครั้งยังต้องตื่นตั้งแต่ตีห้าเพื่อไปหাকাแฟล็กแก้วให้คุณกินหลังจากคุณเสร็จกิจกับบรรดาคุณนอนของคุณ ผมคงไม่เสียใจที่ต้องเสียงานนี้ไปสักเท่าไร”

ผู้ช่วยหนุ่มยักษ์ไหลทำที่ไม่แยแส แต่ลึก ๆ รู้สึกเบาใจเหมือนบางอย่างกำลังจะหลุดลอยไป

“ให้ตายเถอะป๊อ!”

เอริสอ้าปากค้าง ตกใจเพราะคำพูดของผู้ช่วยคนสนิท รู้สึกทั้งโมโหและประหลาดใจที่ป๊อรู้สึกแบบนี้

ก็เหมือนไม่เคยบ่นมาก่อน ต่อให้เขาจะเหวี่ยงหรือเจ้าอารมณ์เพียงใด ป๊อก็ยังควบคุมสติหน้าให้ราบเรียบสมกับเป็นผู้ช่วยผู้มีประสิทธิภาพเสมอ ทุกสิ่งที่เขาต้องการ ต่อให้มันจะยากเย็นหรือจืดจางไร้สาระเพียงใดก็ตาม เขาจะได้ตั้งใจทุกครั้ง

“คุณคาดหวังให้ลูกน้องทุ่มเทถวายชีวิตให้คุณ แต่คุณคงลืมไปว่ากำลังก้าวร้าวชีวิตส่วนตัวของลูกน้องจนเกินพอดี”

ป๊อยกกล่าวเสียงเรียบขณะมองหน้าที่แดงก่ำของอีกฝ่าย เอริสคงกำลังโมโหแบบสุดขีด

“ผมแค่อยากมีเวลาซาร์จแบตให้ตัวเองบ้าง トラบโดที่ผมยังต้องทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ชีวิตส่วนตัวผมคงมีปัญหา”

“อ้อ! นี่คงเริ่มเสียใจที่ต้องทำเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ให้ฉันสินะ ฉันคงน่าเบื่อสำหรับนายมาก ฟังจากที่นายพูดมาฉันนี่มันเง่าฉิบหายเลย!”

ผู้เป็นเจ้านายกระแทกเสียงในตอนท้าย และสบถคำหยาบ

อย่างที่เจ้าตัวไม่เคยทำมาก่อน คำพูดแบบประชดประชันก็ด้วย เพิ่งรู้ว่าเขาเป็นไอ้เงี้ยเห็นแก่ตัวก็วันนี้ละ

เอริสรู้ว่าป้ถ้งทำงานหนักด้วยความทุ่ทุเท เจ้าตัวทำมันได้ดีจนเขาเริ่มขาดคนแบบป้ถ้งไม่ได้เสียแล้ว ยอมรับว่าบางครั้งเขาก็ทำเกินไปที่เรียกตัวอีกฝ่ายในตอนดึกด้วยเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไหนจะวันหยุดยาวที่น่าจะได้พักผ่อนเหมือนคนอื่น ๆ แต่เขาก็ยังเรียกหาผู้ช่วยส่วนตัวทุกครั้งไป

ก็แค่อยากอยู่ใกล้...

“ผมทำงานนี้ด้วยความเต็มใจ ตลอดเวลาที่ทำงานกับคุณผมไม่เคยเสียใจ” เขากลืนน้ำลาย “แต่ผมคงทำแบบนี้อีกต่อไปไม่ไหว คุณต้องมีพื้นที่ให้ผมบ้าง” เขาต้องการเว้นระยะห่างบ้าง เพื่อให้ตัวเองได้มีโอกาสทำใจกับสถานะที่ไม่มีหวังของตัวเอง

เอริสล้วงกระเป๋า และแยกขาออก มองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา ดวงตาสีเทาหรือสีลงเวลาโกรธ

“คิดให้ดี ธีรณัยมันไม่ได้ดีอย่างที่นายคิด มันไม่ใช่คนที่พิเศษไปกว่าฉันสักเท่าไรหรอก มันจะมีเช็คชื่อกับนายแล้วผลจะไปในวันรุ่งขึ้น ในเมื่อคนอย่างมันทำจนเป็นสันดาน นายก็เป็นได้แค่ของสนุกชั่วคราวชั่วคราว แล้วมันก็จะเปื้อนนายโดยที่ยังไม่ทันกะพริบตา” น้ำเสียงกึ่งดูแคลนพลางมองป้ถ้งด้วยประกายตากร้าว

“นั่นมันเป็นสิทธิ์ของผมครับบอส ผมจะเลือกเอง” ใบหน้าของป้ถ้งซีดเผือด

คำพูดของป้ถ้งทำให้หน้าของเอริสขึ้นสีเพราะความโมโห มือกำแน่นในกระเป๋า บังคับไม่ให้เอามันมาบีบคออีกฝ่ายเข้าให้จริง ๆ

“เลือกได้ไงมก รู้ตัวหรือเปล่า”

ธีรณัยเป็นไอ้คนโอหังอวดเก่งที่ไม่เคยทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

ถึงแม้ว่าเขาจะเลิกแสร้งเนียนมาหลายปี แต่ตอนนี้เขากาหัวมันไว้แล้วว่า ชาตินี้เขาจะถือว่ารึนัยเป็นบุคคลผู้ไม่พึงประสงค์ ตลอดไป เพราะป๊อ...
เพราะป๊อ...

“ในวันแรกที่นายเดินเข้ามาในห้องนี้ นายพูดว่ายินดีที่จะทุ่มเทตัวเองให้แก่บริษัทนี้ ตอนนี้นายจะกลืนน้ำลายตัวเองมันหรือ”

เอริสรี้อ่ฟื้นความทรงจำให้อีกฝ่าย จริงอยู่ว่านั่นเป็นคำพูดของป๊อ... เขายอมทุกอย่างเพื่อให้ได้ทำงานในตำแหน่งที่มั่นคงทางสังคมและการเงิน แต่ทุกอย่างไม่ง่าย เขาได้พิสูจน์ตัวเองให้อเอริสเห็นและยอมรับ

แต่ไม่ว่าจะทุ่มเทมากเพียงใด เอริสก็มองเขาราวกับของใช้ใกล้มือ ช่างน่าสมเพชที่เขากลับทำให้เรื่องต่างๆ ยิ่งแย่ลงด้วยการหลงรักอีกฝ่าย

“ผมไม่ลืม แต่ถ้าคุณจะเสียเวลามาสนใจสักนิด คุณก็จะเห็นว่าผมอุทิศตัวเองมากมายขนาดไหน” เสียงนั้นมีความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่มาก “ผมอาจไม่ดีพอสำหรับบริษัทนี้ได้ บางทีผมอาจต้องไปหางานอื่น”

เพราะเขาทำเรื่องต้องห้าม คือการรักเจ้านายตัวเอง รักอย่างไม่ลืมหลืมตา แล้วยังชิงชังที่ต้องทำหน้าที่สืบตารางนืดเดดกับคู่ควงที่มีรายชื่อยาวเป็นหางว่าวนั่นอีก เอริสไม่รู้หรือว่าเขาต้องกลักรลินความด้านชาลงไปวันละกี่ร้อยรอบ เวลาที่เห็นเอริสกับบรรดาคู่ขาทั้งหลายเดินเคียงข้างกันผ่านหน้าประตูไปครั้งแล้วครั้งเล่ามันทำให้หัวใจเขาอ่อยยับสักเพียงไหน

ตอนนี้เขาสุดจะทนแล้ว

ดวงตาคู่คมของเอริสเบิกกว้างเมื่ออีกฝ่ายพูดจบ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าป๊อ...จะรู้สึกแบบนั้น แถมยังพูดราวกับเหนื่อหย่อยที่

ยืนอยู่ที่นี่ บนตึกที่เขาเป็นเจ้าของนี้ ไม่แยแสเงินเดือนระดับสูงที่เขาให้ ไม่สนใจที่มีคนนับหน้าถือตายามที่ได้ยืนเคียงข้างเขา

“เดี๋ยวฉันขึ้นเงินเดือนให้ นาย ตอบแทนความทุ่มเทดีมั๊ย”

เขาพูดหนึ่ง ๆ เย่อหยิ่งจนติดเป็นนิสัย

“ผมไม่ต้องการเงินของคุณ” ปัตย์ร้องเสียงหลง มีสีหน้าตกใจที่อีกฝ่ายตีความหมายของเขาเช่นนั้น

“แล้วต้องการอะไร บอกมาสิ ต้องการเวลาพักร้อน หรือต้องการให้ฉันอ่อนหวาน นายรู้ดี...ฉลาด ๆ อย่างนายรู้อยู่แล้วนี่ว่า ต้องใช้วิธีไหนจัดการกับฉัน”

เอริสกระซิบเสียงดู ย่างเท้าเข้าหาปัตย์ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจนแต้ม ซึ่งไม่บ่อยเลยที่ความรู้สึกแบบนี้จะเกิดขึ้นกับคนอย่างเอริส

ปัตย์มีความหมายกับเขามากกว่าแค่ลูกน้องคนสนิท และมีความมากกว่าแค่คุณอนอบฉวยที่เขาเคยรู้จัก

ทุกอย่างเกิดขึ้นช้า ๆ แต่ทว่าคุณอย่างไม่รู้จบ

เขาชอบที่จะอยู่ใกล้ปัตย์ อยากได้ยินเสียงร่าเริงขำขันที่คอยบอกเขาว่าต้องทำอะไรในเวลาไหน สบายใจเมื่อร่างสูงเพรียวเดินไปรอบบ้าน หยิบชุดต่าง ๆ ให้เขาอย่างเป็นธรรมชาติ เหมือนกับว่าที่นั่นเป็นบ้านของตัวเอง

ขนาดวันหยุดเขาก็คิดแต่จะโทร.หา บอกให้อีกฝ่ายหาโน่นนี่ให้กิน เขาไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเรียกว่าอะไร รู้เพียงว่าขาดปัตย์ไม่ได้

“ผมแค่...อยากให้เราทำตัวเหมือนเจ้านายกับลูกน้องปกติทั่วไป อย่าดูถูกว่าผมอยู่กับคุณเพราะเงิน” ผู้ช่วยหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง แต่ในใจกลับกัดลิ้นเสียจนหัวแทบระเบิด

“ฉันไม่เคยดูถูกนาย สักนิดก็ไม่เคย สิ่งที่นายพูดเราก็รู้ดีว่ามัน

เป็นแบบนี้ไม่ได้ ซื่อสัตย์กับตัวเองหน่อย เราต้องการกันและกัน
ขนาดไหน รู้ไหมว่าการที่นายทำตัวเฟลิร์ตกับธรีนัยมันไม่ได้ทำให้
ฉันต้องการนายน้อยลง”

“ผมไม่ได้จะเฟลิร์ตกับธรีนัย ผมแค่อยากลองเริ่มต้นความ
สัมพันธ์กับใครสักคน”

“แต่มันไม่ใช่ฉัน ทำไมถึงไม่ใช่ฉัน”

เสียงเอริสเหี้ยม เย็นชาอย่างที่สุด เดาได้ว่าตอนนี้เขาอยาก
จะฟาดปากใครสักคน

“คุณคือเจ้านายของผม” ปฎิเสธทั้งเขาและตัวเองด้วย “บอส
ครับ นั่นคือสิ่งที่เราเป็น มากกว่านั้นไม่ได้หรอก”

ทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบ ร่างหนาของเอริสก็ตะครุบปฎิเสธไว้ด้วย
ความรวดเร็วปานกรงเล็บเหยี่ยว ก็กร่างที่เล็กกว่าด้วยวงแขนแกร่ง
ก่อนกำลงประทับริมฝีปากอึดอย่างหยาบกระด้าง

ไม่มีความอ่อนโยนลุ่มหลงเหมือนคืนนั้น ทุกอย่างมาจาก
ความโกรธและโมโห เป็นการระบายโทสะที่ตัวปฎิเสธเองก็รับรู้ น้ำหนัก
ที่บิดเค็ลลาลงมาทำให้ผู้ช่วยหนุ่มเจ็บ ฟันที่กระแทกเข้าหากันอาจ
ทำให้ใครสักคนเจ็บตัว แต่เอริสก็ไม่ใช่คนที่จะกังวลในสิ่งที่ตัวเอง
กำลังทำ ฝ่ามือหนาของผู้เป็นเจ้านายตริ้งโบหน้าของคนตัวเล็กไว้
บังคับให้อีกฝ่ายอยู่นิ่ง หมายถึงรับรู้ว่าเขาต้องการสิ่งนี้มากเพียงใด
เอริสจวบปฎิเสธจากความต้องการทั้งหมดที่มี ความปรารถนาที่ไม่ถูก
ปลดปล่อยอัดแน่นเสียจนเขาแทบจะระเบิด

ร่างเล็กกว่าส่งเสียงอู่่อประท้วง ดิ้นรนหาทางเอาตัวรอดจาก
ท่าทางกระด้างของคนที่กำลังระบายความโกรธกับเขาอย่างไร
เหตุผล เอริสมักทำอะไรก็ตามที่ตัวเองพอใจ และจะทำมันแบบ
สุดขอบไม่ว่างหน้าใคร

บัตย์ช่างหอมหวานและใสซื่อ ถึงจะต่อต้านในตอนแรก แต่เมื่อเอริสถูกไล่ด้วยปลายลิ้นร้อนฉ่ำ ร่างเล็กก็โอนอ่อนแล้วตอบรับเขาอย่างเต็มใจในที่สุด

หนึ่งจูบไม่เคยพอ

ฝ่ามือหนาเลื่อนต่ำลงไป กระชับสะโพกได้รูปไว้แน่นอย่างหลงใหล มือข้างหนึ่งดึงชายเสื้อของอีกฝ่ายออกจากกางเกง แล้วสอดมือเข้าใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตาซ้า ๆ ก่อนใช้นิ้วมือสำรวจผิวเนื้อที่เนียนนุ่มอย่างพอใจ เอริสครางในลำคอด้วยอยากสัมผัสคนในอ้อมกอดให้มากกว่านั้น

บัตย์มีผิวกายที่เรียบไม่นุ่มนุ่มแบบผู้หญิง แต่เป็นความนุ่มเนียนในแบบที่เขาชอบ ยอดอกเล็กหุดตัวตอบรับเมื่อเขาได้ผ่านส่วนนั้นเบา ๆ สะกิดนิด ๆ เพื่อทักทายก่อนจะโถมได้อีกข้างอย่างไม่น้อยหน้ากัน มือหนาขยับผ่านซ้า ๆ หน้าท้องราบเรียบเกร็งขึ้นเมื่อปิดผ่านก่อนจะจูบต่ำลงมาอีกนิด และอีกนิด

“เอ...เอริส”

เอริสประกบจูบอีกครั้ง เพื่อขับเสียงครางหอบกระเส้าของอีกฝ่ายอย่างอดใจไม่ไหว แล้วเลื่อนมือออกเปลี่ยนมาวุ่นวายกับเข็มขัดแทน นิ้วมือสะกิดตะขอกางเกงสแล็กออกอย่างง่ายดาย รูดซิปลงซ้า ๆ เสียงซิปกังวานแข่งกับเสียงครางของคนทั้งคู่ เอริสตั้งมั่นออกเร็ว ๆ ก่อนจับตัวบัตย์ให้นั่งลงบนโต๊ะโดยจับพาดัน

บัตย์สะดุ้ง เสียงของบางอย่างตกลงบนพื้นทำให้เจ้าตัวได้สติ เขาผล็อกเอริสออกแล้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาต่อต้าน สีหน้าไม่สบายใจ

“เอริส ปล่อยเถอะ”

“อย่าพูด!” เขาสั่ง แล้วประกบปากลงอีกครั้ง สูดเอาคำปฏิเสธ

และความตั้งใจจะขัดขึ้นออกไปจากปัลลีย์ “ถ้านายพูด มันจะทำให้ฉันโมโห เวลาที่ฉันโมโห ฉันก็จะควบคุมตัวเองไม่ได้” เขากะขิบแล้วขบเม้มใบหูคนในอ้อมกอด

ปัลลีย์กะพริบตา มีท่าที่ไม่เข้าใจ

เอริสพูดเหมือนทุกอย่างเป็นความผิดของเขา เจ้าตัวไม่เคยยอมรับว่าตัวเองเป็นต้นเหตุของการทะเลาะในหลาย ๆ ครั้ง โดยเฉพาะเรื่องระหว่างเขากับธีรน้อย แถมยังชอบออกคำสั่งทั้งที่ไม่มีสิทธิ์ในเรื่องนั้นเลยสักนิด

การต่อต้านขัดขึ้นมีขึ้นอีกครั้งเมื่อเอริสพยายามปลุกเร้าปัลลีย์ด้วยปลายนิ้วหยาบกระด้าง ร่างสูงรังปัลลีย์ให้นั่งหมิ่น ๆ อยู่ที่ขอบโต๊ะ ดันตัวเองเข้ามาระหว่างต้นขาทั้งสองข้างของอีกฝ่าย

เอริสจวบต้นคอเบา ๆ ทำให้ปัลลีย์ขนลุกชู่ ลมหายใจร้อน ๆ ของเขาทำให้คนตัวเล็กกว่ารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว หายใจติดขัด อากาศในห้องดีขึ้นจนเกิดอาการร้อนรุ่ม ความหยาบกระด้างของหัวเข็มขัดและสิ่งอื่นที่อยู่ในกางเกงของคนตัวโตไอ้ฮวดและพร้อมสำหรับการรุกราน มันเสียดสีขาอ่อนของปัลลีย์ สร้างความรู้สึกแปลกประหลาดและน่าตระหนก

ปัลลีย์ถอยหนีตามสัญชาตญาณเพื่อปกป้องตัวเอง แต่ก็ถูกกอดเอวบางไว้ เอริสกดให้เขาแนบสะโพกอยู่กับที่

“เราต้องการกันและกัน ถึงนายจะปฏิเสธมันด้วยคำพูด แต่ร่างกายนายกลับบอกอีกแบบ ยอมรับเถอะปัลลีย์...”

เอริสกุมเอวปัลลีย์ไว้ด้วยมือแกร่งข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างก็ลูบได้พื้นที่อันเป็นส่วนตัวผ่านผ้าฝ้ายเนื้อบางที่ไม่อาจชุกซ่อนความสวยงามจากดวงตาเข้มจัดของเขาได้

แก่นกายที่ถูกกระตุ้นอุ่นจัดจนเกือบร้อน

ป๊อญ์ครางเบาๆ และเริ่มเกิดความตระหนก เมื่อเอริสได้ปลายนิ้วที่ขบปากเซอร์อย่างขำมใจ ฝ่ามือหนาขยับเข้าหาว่างบางกว่าทีละเล็กทีละน้อย เมื่อป๊อญ์ขยับถอยฝ่ามือหนาอีกข้างก็ตริ่งเขาไว้ให้อยู่ในท่าแนบชิด วินาทีต่อมาเอริสก็เดินหน้าหนักขึ้นด้วยการลูบไล่ซ้ำๆ ทว่าหนักหน่วงด้วยฝ่ามือ หยอกล้อจูดอ่อนไหวจนอีกฝ่ายสะดุ้ง

เอริสรู้ดีว่าต้องทำอะไรเพื่อให้ป๊อญ์คล้อยตาม เขารู้ความต้องการของผู้ชายดีว่าต้องการอะไร เขาตรงไหน และแรงๆ ตรงไหน เอริสประกบริมฝีปากหนาอีกครั้ง ครั้นนั้นนุ่มนวลและหยอกล้อจนป๊อญ์เตลิด ลดปรากการการต่อต้านลงหลังจากถูกมอมเมาด้วยรสจวบแสนหวานสุดอันตราย พร้อมกับที่เอริสเลื่อนมือรูตริ่งแก่นกายร้อนผ่าวเป็นจังหวะ

ป๊อญ์ขยับสะโพกอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อถูกกระตุ้น เป็นการเชิญชวนที่เจ้าตัวเองก็ยังไม่รู้ตัว เอริสทำให้เขารู้สึกรวดราวในจุดที่อ่อนไหวที่สุด อยากให้อีกฝ่ายปลดปล่อยเขาจากความทรมานที่ไร้ความปรานีนี้

เอริสครางในลำคออย่างพอใจ กลิ่นของป๊อญ์ช่างหอมหวาน กลิ่นอ่อนๆ ลอยอวลในอากาศชวนลุ่มหลง เขาห้ามตัวเองไว้อย่างสุดความสามารถที่จะไม่ฝืนตัวเองในร่างโปร่งของคนตรงหน้า ร่างสูงขยับตัวอีกครั้ง และเป็นฝ่ายนั่งลงบนโต๊ะแทน โดยรั้งร่างของป๊อญ์ไว้บนตักเพื่อที่ตัวเองจะสร้างความปั่นป่วนให้อีกฝ่ายได้ง่ายและถนัดกว่าเก่า และกำลังทำให้ป๊อญ์เตลิดเปิดเบิ่งจนกุกไม่กลับ มือที่ขยับไหวมีจังหวะที่เร้าใจเก่งฉกาจจนป๊อญ์ไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกว่าไม่ได้กระหายสิ่งนี้ ความทรมานที่ทำให้โหยหาในสิ่งที่มากขึ้นและมากขึ้น

ป๊อถึยกั้ลันเสีียงครวง หายใจได้ไม่สะดวกเมื่อช่องท้องเกร็งขนาดนี้ เขากั้ดริมฝีปากไว้แน่น สายหน้าไปมา ดูไม่เป็นตัวของตัวเอง เอริสใช้อุ้งมือกอบกุมใบหน้าของร่างเล็กไว้ นิ้วมือสอดเข้าสู่เรียวกปากที่อ้ากว้างเพื่อรับอากาศหายใจ พร้อมกับจ้องเข้าไปในดวงตาจ๋ำปรีอ หยอกล้อปลายลันด้วยนิ้วแกร่งจนป๊อถึครวงกระเส่า

“ใจเย็นไว้ คนเก้ง” เขาระชิบ รู้ได้ว่าร่างของคนทีตัวเล็กกว่าปิดกั้นสิ่งที่เขากำลังทำอยู่

เอริสมองอย่างพอใจ ความป่วนปั่นของผู้ช่วยหนุ่มเกิดขึ้นจากน้ำมือของเขา สิ่งนั้นยังทำให้เขารู้สึกฮึกฮิมและมุ่งมั่นในสิ่งที่กำลังทำมากขึ้นไปอีก มือหนารุดรั้งแกนกายจนอีกฝ่ายครวงไม่ได้คัพท์เนื้อตัวของป๊อถึทั้งเกร็งและสั่นสะท้าน

“ผ่นคลายสิ อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่น รู้สึกแค่ว่ามีฉันกำลังทำอะไรกับร่างกายของนายตอนนี้...อ่า...ที่ตรงนี้ แคร้รับรู้ในสิ่งที่ฉันทำก็พอ”

“อย่าทำอย่างนี้...เอริส”

ป๊อถึได้แต่ครวงเสีียงเบาอยู่ในช่วงเวลาที่ทั้งเปราะบางและอ่อนแอ เมื่อเอริสรุกหนักข้อเข้า ต่อให้ตั้งมั่นว่าจะต่อต้านอย่างไร มันก็จะพ่ายแพ้ต่อความต้องการส่วนลึกเสมอ

“คนเก้ง...ของจัน”

เอริสเร่งจ้งหวะขึ้น พร้อมกับซุกใช้ชอกคอกหอมกรุ่น เข้มแรง ๆ จนเกิดเป็นรอยสีกุหลาบไว้ในทูกรอยประทับ เอวสอบขยับแน่น ๆ กตให้อีกฝ่ายบดเบียดสะโพกเปลือยแม้จะมีกางเกงของตัวเองกางกันไว้ก็ตาม

“อ่าา เอริส”

“ยอดเยี่ยมใหม่”

เอริสตรงรับ ใช้โทนเสียงแหบพร่า เพราะตัวเองก็รู้สึกเร่าร้อน ไม่ต่างกันเลย ยิ่งร่างของปัลลีย์ตอบรับเขาด้วยกายแข็งซึ่งตื่นตัวมากเท่าไร เอริสก็ยิ่งปวดร้าวที่แก่นกายตัวเองมากขึ้นเท่านั้น แต่เจ้าตัวจำกัดตัดความพอใจส่วนตัวออกไปก่อน ตอนนั้นสิ่งเดียวที่เขาต้องการคือการที่ปัลลีย์ปลดปล่อยต่อหน้าเขา

ร่างสูงแกร่งรีดเค้นแก่นกายของคนในอ้อมกอดซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งร่างของปัลลีย์หดเกร็ง เนื้อตัวสั่นสะท้าน มือข้างหนึ่งจับต้นแขนแกร่งของเอริสไว้แน่น ก่อนที่ความรู้สึกจะแตกละเอียดเป็นเสียง ๆ ด้วยความสุขสมอย่างรุนแรง

“ไอ ไช้” เขายิ้มโหดร้าย “นั่นละ ปัลลีย์... น่าหลงใหลมาก”

เอริสที่ยืนซ้อนหลังปัลลีย์อยู่ใช้อุ้งมือรองรับการหลังของอีกฝ่ายอย่างรู้จังหวะ ในยามที่ปัลลีย์สุขสมก็ไม่ต่างจากเทวดาน้อย ๆ ที่เปล่งแสงมดิ่งเมสียง งดงามและสมบูรณ์แบบ ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายอย่างหลงใหล เขาจุมพิตที่ขมับเบา ๆ เป็นเชิงปลอบประโลม มือข้างที่เหลือลูบไล้gramม่นอย่างลุ่มหลงรักใคร่ ถอนมือออกอย่างอ้อยอิ่งแสนเสียดายที่ทุกอย่างจบลง

นี่ก็อยากจะทำมันซ้ำ ๆ ทั้งเสียงครางและสีหน้าแดงระเรื่อ บิดเบี้ยวของปัลลีย์ข้างให้ความรู้สึกดีเสียจนเขาไม่อาจจะสายตาไปได้

ปัลลีย์เนื้อตัวสั่นสะท้าน หลังจากปล่อยตัวเองให้หลุดจากการควบคุม และถูกอีกฝ่ายปลุกเร้าจนกลายเป็นเครื่องเล่นอีกชิ้นที่ท้าทายและน่าสนุก

เขาทำอะไรลงไป...

ปัลลีย์เบิกตากว้าง มองเอริสที่ยืนค้ำร่างตัวเองอยู่ เขาหยิบกระดาษทิชชู่ออกมาเช็ดคราบจากความสุขสมของผู้ช่วยคนเก่งซ้ำ ๆ แล้วโยนมันลงถังขยะใต้โต๊ะ ก่อนใช้ริมฝีปากและปลายลิ้นสีเข้มแตะ

ที่นิ้วมือของตัวเอง

ดวงตาที่วูบไหวของปัลลีย์หลับลง

หัวใจของปัลลีย์แหลกสลาย เหมือนตัวเองกำลังถูกบีบด้วย กำแพงที่มองไม่เห็น เป็นความผิดพลาดที่เกิดซ้ำอีกทั้งที่ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ยอมให้มีอีกเป็นครั้งที่สอง เอริสคงไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่ตัวเองทำในวันนี้มันสร้างบาดแผลให้จิตวิญญาณของเขาขนาดไหน มันเป็น ความเสียหายที่อาจมองไม่เห็นด้วยตา แต่หัวใจของเขากำลังยับเยิน มันชัดเจนอยู่แล้วว่างเขามีคุณค่าสำหรับเอริสแค่ไหน

เอริสทำแบบนี้เท่ากับหยามเกียรติ มองว่าคนแบบเขาไม่ต่างไปจากคู่ขาที่ผ่านมา

เอริสสนุกในการใช้เช็ทซ์เป็นเครื่องบำบัดความเหงา แต่กับเขาแล้วมันไม่ใช่ เช็ทซ์นั้นควบคุมมาด้วยความรัก ถ้าไม่รักเขาจะไม่ทำ เขาจะไม่มีวันสาส์อนไปทั่ว

แต่เอาเถอะ จะโทษเอริสฝ่ายเดียวไม่ได้ ถ้าเขาปฏิเสธให้จริงจังกว่านี้ เอริสก็คงไม่กล้าทำ แต่นี่เป็นเขาเองที่อ่อนแอ แล้วจะโทษใคร

ปัลลีย์ขยับตัว ใช้ฝ่ามือดึงเสื้อและกางเกงขึ้นปกปิดเรือนร่าง อย่างเป็นๆ กังๆ

“ปัลลีย์...” เอริสเรียก

เสียงของอีกฝ่ายเช็ทซ์ด้วยยังอยู่ในช่วงอารมณ์พิศواس แสดงออกชัดเจนว่าเขาพึงพอใจในสิ่งที่ตัวเองทำลงไปขนาดไหน

ปัลลีย์ขยับออกห่างจากอีกฝ่ายช้าๆ มีอบางส้นขณะรูดซิปและติดตะขอกางเกงของตัวเอง นานหลายนาทีกว่าที่เขาจะแต่งตัวเสร็จ มีอที่สันระริกดูขบมเฝ้าตัวเองให้เข้าที่ก่อนจะมองหน้าเขาอย่าง เย็นชา และพูดเหมือนเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณมีประชุมตอนสิบโมง” ปัดยิ้มองที่นาฬิกาข้อมือ แล้วพูด
ต่อ “ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วครับ บอส”
ชายหนุ่มยิ้มบางเบาแล้วเดินจากไปอย่างเงียบกริบ

ศรน้อย

Chapter 2

การประชุมผ่านไปแบบน่าเบื่อหน่าย เอริสฟังทุกอย่างแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ภาพกราฟิกบนจอทรงคุณภาพไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเขาได้แม้แต่น้อย เพราะดวงตาสีเทาลึกล้ำของเขามัวแต่จับจ้องที่ใบหน้าซีดเซียวของปัลย์อย่างไม่อาจจะสายตาไปได้

ทำไมเขถึงได้คลั่งไคล้หมอนี่ขนาดนี้กันนะ

เมื่อไรกันที่ปัลย์กลายเป็นคนที่เขาหวัง...แบบเก็บอาการไม่ได้ขนาดนี้

รู้แต่ว่า เมื่อปัลย์อยู่ใกล้ๆ เขารู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องทนฝืนป็นหน้าเป็นคนสมบูรณแบบอย่างที่ต้องแสร้งว่าเป็นอยู่เสมอ ทุกคนชอบมองว่าเขาคือเพอร์เฟกชันนิสต์ แต่เขาไม่ใช่

เขามีด้านเลวร้าย แต่เลือกที่จะไม่เปิดเผยให้ใครต่อใครได้เห็น ยกเว้นผู้ช่วยหนุ่มคนหนึ่งที่เห็นเขาแล้วในทุกๆ แง่ และเป็นเพียงคน

เดียวที่เขาวางใจแสดงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาได้
อย่างไม่มีข้อแม้

ไม่ว่าจะกับใคร เขาก็ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหว ‘ยกเว้นอยู่หนึ่งคน’
แต่ใครคนนั้นก็ได้ทำลายความศรัทธาของเขาไปจนไม่เหลือ

ใครคนนั้น ทำลายหัวใจของเขาจนแหลกละเอียด ย่อยยับจน
ไม่มีชิ้นดี ล่วงผ่านมาจนวันนี้เขายังไม่รู้ว่าการเสียหายที่เคยเกิดขึ้น
นั้นมันสมานตัวไปแล้วหรือไม่ เขารู้เพียงว่ามันได้กลายเป็นความ
ด้านชา ที่นานวันเข้าก็พัฒนาจนกลายเป็นคำว่า ‘ไร้ความรู้สึก’

แต่ปฏิกิริยาต่างออกไป เขารู้ว่าคนคนนี้จะไม่มีวันทำลายความ
ไว้วางใจของเขาอย่างที่ใครคนนั้นเคยทำ เขารู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า
ใครคนนั้นไม่ใช่คนที่จะทำให้เขาเจ็บ

แต่มาถึงตอนนั้นแล้วเขาเริ่มไม่แน่ใจ

เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกกลัว...

การที่ธีรน้อยเข้ามาพัวพันกับปฏิกิริยาได้กระตุ้นความรู้สึกอันแล้ว
ร้ายบางอย่างออกมาจากกันบั้งในจิตใจ เขาเกลียดความรู้สึกที่ไม่
มั่นคงแบบนี้ ความกลัวที่จะสูญเสียปฏิกิริยาไปกำลังทำให้เขาพลุ่งพล่าน
และไม่เป็นตัวของตัวเอง

เขาไม่เคยทำตัวร้ายกาจกับปฏิกิริยามาก่อน ถึงบางครั้งเขาจะ
เจ้ากี้เจ้าการ หรือเอาแต่ใจเพียงใด แต่ทุกครั้งเขาก็จะสุภาพกับ
หมอนั้นเสมอ เขามองปฏิกิริยาเป็นคนสำคัญ เป็นลูกน้อง เป็นเพื่อน
เป็นคนที่เขายิ้มและหัวเราะด้วยได้อย่างสนิทใจ ดังนั้นเขาจึงไม่เคย
ทำอะไรที่เป็นการหมิ่นอีกฝ่าย

...ยกเว้นเมื่อตอนเช้า

เมื่อการประชุมที่นำเบือสั้นสุดลง เอรีสก็พ่นลมหายใจออก
มาในที่สุด เขาหันไปหาปฏิกิริยาที่กำลังเก็บเอกสารและแล็บท็อป ปฏิกิริยา

ทำทุกอย่างด้วยความคล่องแคล่ว ดูไม่เหมือนคนที่มีบางอย่าง
รบกวนจิตใจ ซึ่งนั่นไม่เหมือนความรู้สึกทางฝั่งเขาแม้แต่น้อย

นายควรจะรู้สึกอะไรบ้างสิ!

อาจรู้สึกหวนไหวหรือสะดุ้งสะเทือนบ้างก็ยังมี...

ขณะที่ทุกคนกำลังทยอยกันออกจากห้อง บิลด์ย์รู้ว่าตัวเองก็
ต้องรีบออกไปให้เร็วที่สุด ทั้งที่ตลอดสามปีที่ผ่านมาเขาจะเป็นคนที่
เดินรั้งท้ายเสมอ

บิลด์ย์จะปล่อยให้เจ้านายเป็นผู้เดินออกไปก่อนอย่างให้เกียรติ
และรอจนกว่าอีกฝ่ายจะเอาของที่ต้องการ และเขาก็พร้อมที่จะทำ
ตามในทุก ๆ คำพูด

ครั้งนี้เขาก็ทำอย่างเช่นเคย บิลด์ย์ขอให้เอริสลุกจากโต๊ะแต่
เอริสยังคงนั่งนิ่ง จากการชำเลืองด้วยหางตาเขาเห็นว่าอีกฝ่ายยังคง
กอดอกและมองมาด้วยสายตาเย็นชา

“คุณจะรับประทานอาหารกลางวันที่นี่หรือเปล่า ผมจะได้แจ้ง
ให้แม่บ้านเตรียมให้”

บิลด์ย์ถามออกไปเสียงเรียบ ชยับแว่นสายตาลีเล็กน้อย รอคำ
ตอบอย่างใจเย็น

“ได้ ฉันจะกินที่นี่ล่ะ”

“ครับ”

“เดี๋ยวสิ”

“ครับ บอส”

บิลด์ย์ขานรับ แล้วหันกลับมาถามพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ ที่ดูปกติ
อย่างที่สุด ไม่บ่งบอกอาการใด ๆ ทั้งที่ในใจห่วงหวั่นักจนอกแทบแตก

หางตาเอริสกระตุก ท่าทางที่แสนเยือกเย็นของบิลด์ย์กวน
อารมณ์ด้านร้ายของตัวเองขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เขาไม่ชอบเลยที่

อีกฝ่ายเฉยเมยกับเขา ในเมื่อระหว่างเขากับปีถย์ไม่เคยต้องเก็บงำความรู้สึกต่อกัน ต่างก็พูดในสิ่งที่คิดเสมอ

เขาเกลียดที่มีบางอย่างแทรกกลางระหว่างเขากับปีถย์ แต่ถ้าปีถย์อยากเล่นเกม ก็ได้

เขาก็อยากเล่นเกมเหมือนกัน

“ฉันเปลี่ยนใจละ นายช่วยโทร.บอกคิมหน่อยสิว่าฉันอยากกินข้าวเที่ยงด้วย”

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเต็มความสูงร้อยแปดสิบห้าของตัวเอง แล้วยิ้มไปรยเสน่ห์ แต่ดวงตากลับดูร้ายกาจ โดยไม่คำนึงว่าคนที่ได้ยินประโยคดังกล่าวจะรู้สึกลำบากใจเพียงใด

ชื่อของคิม หรือ ‘คิมหันต์’ ทำให้ปีถย์ชะงัก ริมฝีปากที่ฝันยิ้มอยู่เมื่อครู่แข็งค้าง จนเมื่อตั้งสติได้เจ้าตัวจึงฝันยิ้มที่มุมปากราวกับเยาะเย้ยความโง่เขลาของตัวเองอยู่ในที

เจ็บดีไหมล่ะปีถย์

เขาไม่ได้พิศวงสนายอย่างที่ปากพูดหรือก เอริสก็แค่บ่นหัวขี้เลื่อยของนายเท่านั้นเอง ผู้ช่วยหนุ่มคิดอย่างขมขื่นใจ ความด้านชาที่ตัวเองเคยคิดว่ารับมือได้กลับแสดงฤทธิ์เดชอย่างคาดไม่ถึง

คิมหันต์คือนายแบบหนุ่มดาวรุ่งที่เขาแอบคว่ำอยู่ลับ ๆ ฝ่ายนั้นเป็นไฮโซชื่อดัง ดิกรีนักเรียนนอกจากประเทศอังกฤษที่ดูดีตั้งแต่หัวจดเท้า ผิวพรรณแบบผู้ดี มีคุณตาเป็นถึงเจ้าสัวห้างดังที่มีสาขาอยู่ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ที่สำคัญเป็นหนึ่งในคนที่เอริสให้เกียรติเอามาก ๆ ด้วย

คนนี้เอริสไม่ได้คบเล่น ๆ

เมื่อเรียกความมั่นใจกลับคืนมา ปีถย์จึงกลับมายิ้มอ่อนได้อีกครั้ง เขามองไปที่ผู้เป็นเจ้านายด้วยสายตาว่างเปล่า

“คุณต้องการให้ผมนัดที่ไหนดีครับ ที่เพนต์เฮาส์ หรือว่า...”

“ที่ห้องทำงาน อ้อ...ฉันขอไวน์ดี ๆ สักขวด อีกอย่าง...อย่าให้ใครรบกวนเวลาที่ฉันมีแขกพิเศษ”

เอริสจใจัยวักลับเช่นกัน น้ำเสียงเขาอ่อนนุ่มรื่นหูเกินเหตุ

เอริสไม่ใช่คนที่มีเหตุผลเสมอไป บางครั้งก็อยากแสดงออกแบบเด็ก ๆ ดูบ้าง อยากประชดประชันให้อีกฝ่ายได้รู้สึกเวลาที่เขามีนัดกับคนอื่น ปกติจะได้รู้ว่าเขารู้สึกยังไง จะได้สมน้ำสมเนื้อกับเวลาที่รู้ว่าหมอนั้นไปไหนมาไหนกับภริยานัย ว่าเขาก็หวงและหวงเหมือนกัน

“ผมจะดูให้แน่ใจว่าคุณกับแขกคนพิเศษจะไม่ถูกรบกวน”

“เยี่ยม” เขากัดฟันขณะพูด “นายนี้ช่างเป็นลูกน้องที่รู้จักฉันเสมอ”

“ครับบอส”

ปกติเดินออกจากห้องประชุมด้วยท่าทีวางเฉย ยิ่งทำให้เอริสดูวุ่นวายใจยิ่งกว่าเก่า

ปิดไร่ไฉ้ย!

ปกติไม่รู้สึกรังหงเขาจริง ๆ อย่างนั้นหรือ

ทำท่าว่าหวงเขาสักนิดหน่อยไม่ได้หรือไง!

ก็แค่ลองใจนะ!

หวงกันหน่อยสิวะ!

ปกติทำทุกอย่างตามที่เอริสสั่ง เขาโทร.หาคิมหันต์ทันที และได้รับเสียงทิ่ม ๆ ตอบตกลงกลับมาอย่างอารมณ์ดีทั้งที่เขาขังพูดออกไปไม่จบประโยคเสียด้วยซ้ำ

จากนั้นเขาก็จัดการสั่งอาหารฝรั่งเศสจากภัตตาคารชื่อดัง กับ

ไวน์ชนิดที่เอริสพอใจเป็นพิเศษ ไม่ถึงสี่สิบนาที่แขกคนพิเศษก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับเสียงกรีดร้องแจ่มจางจากสาวน้อยสาวใหญ่ เพราะคิมหันต์เป็นไฮโซคนดัง เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาและน่าค้นหา มีเสน่ห์ทั้งกับเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ชายอีกคนที่มองยังงี้ก็ไม่มีวันเบื่อ

ป๊อปปี้วิ่งไปช่วยจิตใจ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดซ้ำ ๆ ไล่ความขุ่นมัวในอารมณ์ออกไปจากความรู้สึก ไม่ต้องเดาก็รู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในห้องนั้น

เอริสคงพอใจกับแขกคนนี้นี่มาก...และคงลืมไปว่าได้ทำให้คนที่อยู่ใกล้ ๆ ตัวทุกวี่ทุกวันอย่างเขารู้สึกแยขนาดไหน

ป๊อปปี้หยิบโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋ากางเกงของตัวเองออกมากดโทร.หาเพื่อนสนิท ด้วยกำลังรู้สึกที่ตัวเองเซ็งเกินกว่าที่จะทำงานอะไรรู้เรื่องอีกแล้ว

“ว่าไงครับคุณป๊อปปี้ มีอะไรให้เพื่อนคนนี้รับใช้หรือไงครับ”

“มึงอยู่ไหน อยู่กรุงเทพฯหรือเปล่า”

“อยู่ เพิ่งกลับจากไซต์งานมาเมื่อวาน ได้หยุดยาวสามวันวะ”

“ไปกินกาแฟกันไหม บ่ายนี้กูว่าง”

ป๊อปปี้ถามชลนที เพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัย เขาได้งานเป็นวิศวกรภาคสนามจึงต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างไซต์งานกับเฮดออฟฟิศในกรุงเทพฯ

“เฮ้ย! แล้วมึงไม่ต้องคอยพะเน้าพะนอเจ้านายสุดเฮี้ยบของมึงเหอะวะ”

“ไม่วะ กูว่าจะโดดช่วงบ่าย”

“แปลกวะ มึงนี่นะโดดงาน”

“เออ เจอกันที่ซิดลมณะ กูรอที่ร้านกาแฟร้านเดิม”

“นั่นต้องรอกฎนานหน่อยนะมึง ตอนนี่กูเพิ่งเอารถออกมาจากศูนย์ หาโน่นนี่ทำไปก่อนนะ”

“แล้วเจอกัน”

ฝ่ายบุคคลทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเขาโทร.ไปบอกว่ามีธุระสำคัญ และขอให้ส่งใครสักคนมาสแตนดีบายแทนที่เขาในช่วงบ่ายแน่ละว่ามันเป็นเรื่องแปลก สามปีมานี้ปัลลีย์แทบไม่เคยลากิจหรือลาป่วย เขาทำงานเหมือนมันคือลมหายใจของตัวเอง หุ่่มเททุกวินาทีเพื่องานและงาน

“เอมครับ ผมฝากคุณช่วยดูแลคุณเอริสกับแขกของเขาด้วยนะ บ่ายนี้ผมติดธุระนิดหน่อย และคงไม่เข้ามาแล้ว”

“ฉันไม่แน่ใจว่าเอริสจะโอเคหรือเปล่า แหม...ไม่มีใครรู้จักเขาเท่าคุณ”

เอม หนึ่งในผู้ช่วยผู้บริหารทำสีหน้าเหมือนไม่แน่ใจ ขณะพูดก็นึกถึงใบหน้าหล่อแต่ดูแล้วหวาด ๆ อย่างไม่รู้

“อย่าห่วงเลยเอม เอริสจะวุ่นวายกับธุระของตัวเองจนไม่รู้ว่าจะหายไปด้วยซ้ำ คุณแค่คอยดูว่าเขาอยากได้อะไรเพิ่มหรือเปล่าอย่างกาแฟหรือเครื่องดื่ม”

ปัลลีย์เชื่อว่าเอริสคงยุ่งอยู่กับคิมหันต์จนมือเป็นระวิงและรู้ตัวอีกครั้งก็คือช่วงเวลาเลิกงานนั่นละ

เอมพยักหน้าและรับปากว่าจะดูแลให้ ดังนั้นปัลลีย์จึงรีบออกจากออฟฟิศด้วยความรวดเร็ว

โทรศัพท์ของปัลลีย์ดังหลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที

ชื่อเอริสที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้เขาชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ร้านหนังสือ แต่ปัลลีย์ก็ไม่ได้รับ แอมยังจัดการปิดเสียงและเก็บ

มันลงกระเป๋าก็ต่างหาก

เจ้าตัวยังคงเดินทางหนังสือที่ตัวเองสนใจ ระหว่างรอเพื่อนที่กำลังรุดติดแห้งก็อยู่ที่แยกเพชรบุรีมากกว่าครึ่งชั่วโมงมาถึง ซึ่งประมาณการเอาคร่าว ๆ ว่าคงไม่ต่ำกว่าสี่สิบนาที

ป๊อญออกจากร้านหนังสือหลังจากนั้นชั่วโมงเศษและได้หนังสือประเภทจิตวิทยามาสองเล่ม เมื่อดูนาฬิกาที่เกือบจะบ่ายสาม

“ว่าไงมึง”

ชลนทีทักเพื่อนที่กำลังสนอกสนใจกับหนังสือตรงหน้า เลิกคิ้วน้อย ๆ อย่างล้อเลียนเพราะไม่คิดว่าคนที่บ้านงานอย่างป๊อญจะโดดงานแล้วชวนเขามานั่งเล่นแบบนี้

“ซ้าวะ”

“รถมันติด นี่กูโคตรรีบละ ว่าแต่มีงเหอะ อารมณ์ไหนวะ”

“ชวนเพื่อนกินกาแฟไม่ได้หรือไง”

“ได้อะได้ แต่แค่ว่ามันแปลก”

“เป็นไงบ้าง งานที่กระบี่” ป๊อญเปลี่ยนเรื่อง แล้วชวนเพื่อนคุยแทน

“วุ่นวายเหมือนกัน แต่ดีหน่อย แม่มีคนมาช่วย ไม่งั้นให้กูดูคนเดียวทั้งโครงการ กูตายพอดี”

“ใช้มึงคุ้มเลยเนอะ บริษัทมึงเนี่ย” ป๊อญยิ้มเย้ย ๆ แล้วส่งแก้วกาแฟที่ซื้อมาให้อีกฝ่าย

“ผู้บริษัทยักษ์ใหญ่ของมึงไม่ได้หอรอกมั้ง กูเห็นใช้มึงแม่คุ้มของโคตรคุ้ม ไ้เจ้านายขาโหดของมึงอะ เป็นกุนะเงินเดือนแค่นี้กูไม่เอาหอรอก”

“เออ กูก็อยากหางานใหม่อยู่”

“มึงพูดจริงพูดเล่น”

ชลงที่เลิกคิ้ว แล้วถามเพื่อนรักอย่างจริงจัง ปกติแล้วปัลยรักงานที่ทำจะตาย ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยหรือเบื่อเลยสักครั้ง ทั้ง ๆ ที่เขาอยู่ให้หางานใหม่ตั้งหลายครั้ง เพราะไม่ว่าจะชวนเพื่อนไปสังสรรค์ที่ไหน มันก็บอกว่าติดงานตลอด

“จริง มึงมีงานให้กูทำมั้ยละ”

“บริษัทกูรับอยู่ แต่ส่วนใหญ่ก็ออกภาคสนาม มึงจะทำไหม”

“กูจบมาก็ไม่ได้ทำงานภาคสนามเลยวะ แต่ก็น่าสนใจ”

เพราะถึงจะจบโยธามา แต่ปัลยก็ไม่ได้ทำงานภาคสนามเท่าไร นอกจากบางที่ที่ต้องเดินทางไปดูงานตามโครงการสำคัญ ๆ ของเอริส ซึ่งส่วนใหญ่งานที่เขารับผิดชอบจะเป็นเรื่องการวางแผนธุรกิจที่เกี่ยวกับงานก่อสร้างเสียมากกว่า

“กูว่าถ้ามึงผ่านคุณเอริสได้ ไปไหนมึงก็รอด แต่มึงจะออกจริง ๆ ดี บริษัทกูเงินเดือนไม่เยอะเหมือนที่ที่มึงทำอยู่นะ”

“ถ้ากูอยากทำ เงินก็ไม่เกี่ยว”

“เดี๋ยวนะ มึงมีปัญหาอะไรเรื่องงานหรือเปล่า เล่าให้กูฟังก็ได้” ชลงที่เห็นหน้าเพื่อนที่ดูไม่ค่อยสบายจึงอดไม่ได้ที่จะถาม ก็เพื่อนของเขาคนนี้ไม่ใช่คนที่อ่อนไหวกับอะไรง่าย ๆ แต่นี่มองดูแล้วมีท่าทางไม่สบายใจแปลก ๆ

“ก็แค่เบื่อความจำเจ ไม่มีอะไรหรอก ว่าแต่มึงเหอะ ไปอยู่ไซต์งานเป็นเดือน ๆ เมียไม่เครียดเหอะ”

“มันก็เครียดละ แต่ก็ต้องเข้าใจ มันเป็นงาน ว่าแต่มึงเหอะเมื่อไรจะมีแฟนวะ ทำแต่งงานไม่เหงาหรือไง”

“ก็มีคนที่กำลังดู ๆ อยู่”

“ใครวะ” คนเป็นเพื่อนทำหน้าที่หน้าออกยากรู้สึกอยากเห็น ชยับตัวมา

ใกล้แล้วคาดคั้น

“เดี๋ยวแน่ใจแล้วจะพามาเปิดตัว ตอนนี้ก็แค่ลองๆ คุย ยังไม่รู้เลยว่าจะรอดหรือเปล่า”

ระหว่างที่คุยกับชลนทีอย่างออกรส ไทรศัพทึนในกระเป๋าของเขาก็ยังสั้นอยู่ตลอดเวลา

ป๊อญถอนใจ เมื่อหยิบออกมาดูก็พบสายที่ไม่ได้รับทั้งหมด สามสิบบแปดสาย สิบแปดสายมาจากเอริส อีกสิบบสายเป็นเบอร์โทร. ประจำออฟฟิศ และที่เหลือก็เป็นเบอร์ของเอม

“โหย มีโครตยารีเปล่ามั้ง ไทร. ถิ่นขนาดนี้”

แม้จะปิดเสียง แต่ไอ้อาการสั้นถี่ สั้นไม่หยุดก็ทำให้ผู้เป็นเพื่อนอดแหวะไม่ได้

“ที่ออฟฟิศ”

“เจ้านายมึงปวดขี้แล้วมั้ง ห่า! สงสัยทึชชู่หมดมั้งมั้ง”

“ปากมึงนี่นะ ให้มันน้อยๆ หน่อย นั่นเขาเป็นเจ้านายกู ไว้หน้านิดนึง”

“ไอ้ป๊อญ กูเคยคิดเล่นๆ นะว่าไอ้บอสมึงเนี่ยมันจ้องจะแตกมึงรีเปล่าวะ เห็นแม่งัดมึงขนาดหนักเข้าเส้น เดี่ยวโทร. เรียกๆ มันไม่เอาเวลาไปกกหญิงมึงหรือไงวะ”

“ฮึ น้อยไปสิ”

เอริสมีสาวเยอะแยะ หนุ่มก็ด้วย เยอะจนไอ้เพื่อนตรงหน้าต้องอิจฉาเลยละ

“มึงทะเลาะกับเจ้านายมาไซปะ”

“ไม่เชิงวะ”

“หน้ามึงแม่งฟอง เออเนอะ มึงก็ทนมันได้ เจ้านายเงิง่าพรรคึ้นนั้น”

“ก็จริง...”

“ไอ้ป๊อถึ กูรำคาญโทรศัฟท์มึงวะ รับน้อยมัย แม่งต้องมึใครตาย”

ป๊อถึได้ยินดั่งนั้นจึงตัดสินใจโทร.กลับหาเอม และได้ยินเสียงกระวนกระวายตอบกลับมา

“ขอบคุณสวรรค” เอมพิมพ์และรีบพูด “ป๊อถึ คุณอยู่ไหน”

“ทำธุระอยู่นิดหน่อย มีอะไรหรือ”

“ถ้าเสร็จแล้วช่วยกลับมาทีได้ไหม”

“มีอะไรด่วนหรือครับ” เขาถามอย่างงุนงง ที่จริงวันนี้งานด่วน ๆ ก็ไม่มี แอมเอริสก็ยังคงมีแขก เผลอ ๆ ตอนนีเขอาจออกไปข้างนอกกับคิมหันต์แล้วก็ได้

“ยิ่งกว่าด่วน เอริสโวยวายใหญ่แล้ว เพราะเขาหาคุณไม่เจอ”

“แล้วคุณไม่ได้บอกเหอว่าผมลาไปธุระ”

“บอกแล้ว แต่ไม่ว่าจะพูดหรือทำอะไร เอริสก็ตะคอกใส่ทุกคนไม่หยุด” เสียงของเอมเครียดมาก “กลับมาก่อนได้ไหม ไม่มีใครรับมือกับเอริสไหวแล้ว”

ป๊อถึรู้ดีว่าเวลาที่เอริสเกรี้ยวกราดและไม่พอใจเป็นยังไง ดั่งนั้นทุกคนที่อยู่ในออฟฟิศคงรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่ในนรก แล้วมีพญามัจจุราชอย่างเอริสที่คอยลงทัณฑ์อยู่แน่ ๆ

“ขอโทษทีนะเอม ผมจะโทร.หาเอริสเอง”

เมื่อวางสายป๊อถึก็ถอนหายใจ

“ไม้มึง งานเข้าหรือ”

“...”

ป๊อถึไม่ตอบ แต่กลอกตาเป็นเชิงว่างานเข้ากูวะ

“ถ้าไม่มีมึง บริษัทนั้นแม่งจะเจ๊งหรือไง หุยยย เป็นกูนะ เงิน

เดือนหกหมื่นยังขอคิดดูก่อนเลยวะ มึงรับ ๆ ทีดี ราคาญ”

เอริสโทร.เข้ามาอีกแล้ว ครึ่งนี้ป๊อด้งเลอยู่ชั่วครู่กว่าจะยอมรับสาย

“ป๊อด้ง!” เสียงอีกฝ่ายห้วนและดังมาก ดังเสียจนป๊อด้งต้องเบี่ยงโทรศัพทให้ห่างจากหูเล็กน้อย

“ครับบอส”

“นายหายหัวไปไหน ฉันทหาจนทั่ว”

“ผมมีธุระด่วนนิดหน่อย” ป๊อด้งทำเสียงเย็น เก็บความรู้สึกที่รบกวนจิตใจเอาไว้อย่างมิดชิด เพราะเพื่อนรักที่นั่งอยู่ตรงข้ามกำลังนั่งเท้าคางมองจับผิดอยู่

“โกหก” เอริสตักคอทันควัน “อยู่ไหน”

“แถว ๆ นี้ละครับ”

“แถวนั้นะแถวไหน เดี่ยวจะไปหา”

“คุณต้องการอะไรครับ” ป๊อด้งใช้น้ำเสียงเนือย ๆ ถามขึ้น

“มีเรื่องด่วน” เอริสทำเสียงแข็ง ๆ ออกอาการอย่างคนที่โดนขัดใจ

“บอกผมมาได้เลยครับ เดี่ยวผมรีบจัดการให้” ป๊อด้งรีบออกเร็ว ๆ เขาเคยชินกับการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอยู่แล้ว

“ฉันทอยากคุยต่อหน้ามากกว่า”

“ผมไม่สะดวก”

เพื่อนที่อยู่ตรงหน้ายิ้มแบบรู้ทัน แล้วทำหน้าล้อเลียนพร้อมพูดแบบไม่มีเสียงว่า ‘ดีมาก’

“คิมกลับไปแล้ว”

“ครับ” ป๊อด้งรับคำแบบส่ง ๆ

“นี่นายยังไม่ตอบฉันทเลยว่าจะอยู่ไหน”

เอริสเดาไม่ออกว่าปัลยกำลังรู้สึกอย่างไร หรือคิดอะไร ที่จริง เขาอยากให้อีกฝ่ายแสดงอาการหึงหวงถึงได้ยั่วอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าปัลยจะได้ตีที่แผ่นหนีไปแบบนี้

“ตอนนั้นผมกำลังทำธุระอยู่ครับ”

“ฟัง ๆ ดูเหมือนมันไม่จริงสักเท่าไรเลยนะ” เขาทำเสียงไม่ไว้ใจ และรู้ทัน “ฉันหาของบางอย่างไม่เจอ มาหาให้หน่อย”

“อะไรครับ”

“ไอติการ์ด แล้วก็ไบซ์บีซี”

เอริสไม่ได้ต้องการมันจริงๆ หรือก ที่จริงแล้วมันยังอยู่ใน กระเป๋าตังค์ของตัวเองนั่นละ ไม่ได้จะใช้ แล้วก็ได้ไม่ได้หายด้วย มันก็แค่ข้ออ้าง

“คุณเอาออกจากกระเป๋าตังค์หรือเปล่าครับ” ปัลยร้องถาม อย่างแปลกใจ ด้วยนิสัยของเอริสไม่ใช่พวกขี้หลังขี้ลมเสียด้วย

“ไม่รู้สิ อย่าถามให้มากความได้ไหม แค่มารจัดการก็พอ”

เอริสตอบกลับมาแบบส่ง ๆ น้ำเสียงติดจะมีอารมณ์หงุดหงิด ส่งผ่านกลับมาพร้อมคำพูด

ปัลยรู้ทันทีว่าเอริสกำลังหาเรื่อง เจ้าตัวถึงกับส่ายหัว คิดไป ว่ารอนรับอารมณ์เอริสได้ยังไงอยู่ตั้งหลายปี เอาแต่ใจก็ทีหนึ่ง

“ต้องใช้วันนี้เลยหรือครับ”

“ใช่สิ ของแบบนี้มันต้องพกติดตัวตลอดเวลา ฉันรื้อไอ้ตะออก มาจนทั่วแล้วก็ไม่เจอ”

“คุณลืมไว้ที่บ้านหรือเปล่า กลับไปดูก่อนดีกว่าครับ อาจจะมี อยู่ที่ตู้ข้างเตียงก็ได้” ปัลยออกความเห็น

ตู้ข้างเตียงของเขามีของสำคัญ ๆ เก็บอยู่หลายอย่าง ตั้งแต่ พาสปอร์ต ไบซ์บีซีหรือแม้กระทั่งคอนดอมของสำคัญที่เอริสไม่เคย

ให้ห่างตัว...

ที่รู้เพราะเมื่อเปิดลิ้นชักเพื่อจะเอาพาสปอร์ตของอีกฝ่ายไป
ขอรืงใช้ในการเดินทางเขาก็ได้เห็นมันอยู่บ่อย ๆ

“เอาเป็นว่านายต้องรีบมา ฉันรื้อของจนหมดละ”

สิ่งที่เอริสพูดทำให้ปัลลย์ทั้งแปลกใจและโมโห กำลังสงสัยอยู่
เชื่อว่าโต๊ะทำงานที่เอริสว่ามั้นและทะมาจากเช็ทซ์ที่ฟาดฟันกับ
คิมหันต์อย่างเมามั้น หรือจากการที่รื้อข้าวของเพื่อหาของกันแน่ แต่
ไม่สำคัญหรอก บางทีมันอาจจะทั้งสองอย่างก็ได้

“พรุ่งนี้ผมจะไปจัดการให้ตั้งแต่เช้าครับ ผมแน่ใจว่าคงไม่มีใคร
กล้าเข้าไปรบกวนายกับโต๊ะทำงานของคุณแน่ ๆ”

“โอเค! งั้นมาหาฉันที่บ้านนะ ฉันมีเรื่องอยากคุยด้วย”

“คงไม่ได้ครับบอส ผมติดธุระจริง ๆ ผมต้องวางสายแล้ว เจอ
กันพรุ่งนี้ครับ” ปัลลย์ตัดบทห้วน ๆ และวางสายโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่าย
จะโมโหโทโสขนาดไหน

“ปัลลย์ ปัลลย์!”

หมอนั้นวางสายใส่เขา

พระเจ้า... เป็นครั้งแรกที่ปัลลย์ปฏิเสธในสิ่งที่เขาต้องการ

เอริสมองสมาร์ตโฟนเหมือนอยากจะทำอะไรให้แปลกๆ

เมื่อก่อนเขาสงสัยมาตลอดว่าปัลลย์พูดคำว่า ‘ไม่’ เป็นหรือ
เปล่า เพราะทุกครั้งที่เขาต้องการอะไรปัลลย์จะพูดว่า ‘ครับ’ หรือ ‘ได้
แน่นอนครับ’ เสมอ

แต่วันนี้ผู้ช่วยกลับปฏิเสธความต้องการที่เหมือนบัญชาของ
เขา ทำให้รู้สึกรอนรนแปลก ๆ

“นี่กูเริ่มคิดแล้วนะว่ามึงเป็นลูกน้องหรือเป็นเมียเจ้านายมึง
กันแน่”

Chapter 3

กันยายน สองปีที่แล้ว

{ เอริส }

“ป๊อถ์ ฉันไม่มีชุดใส่ไปงานเลี้ยง นายรีบมาเลย เตี๋ยวันนี้ด้วย ฉันโคตรอยากรจะบ้าตาย รุ้มัยแม่บ้านคนใหม่ที่นายหามาเสกชุดของฉันหายวับไปทั้งตู้ มันบ้ามากเลยนะ พรุ่งนี้นายให้แม่ไปออกไปเลยนะ ฉันไม่ขอพบกับคนที่หาเรื่องวุ่นวายมาให้ฉัน นายเข้าใจไหม”

ผมโทรศัพท์และเปิดตู้เสื้อผ้าด้วยความหงุดหงิดไปด้วย

เป็นเพราะความฉลาดน้อยของแม่บ้านใหม่ที่ทำให้ชุดที่ผมต้องใส่ไปอยู่ที่ร้านซักรีดจนหมด สูททางการห่าหุกชุดหายไปด้วย ๓ ชุดแล้วมันแค่อถึงขนาดที่ผมจะต้องแก้ผ้าไปงานเลยมัยแบบนี้

บ้าฉิบ!

สิ่งเดียวที่ผมนึกถึงก็คือป๊อถ์

ตั้งแต่ป๊อถ์ปรากฏตัวทุกอย่างก็ดูเป็นเรื่องง่ายไปหมด แต่ที่วัน

นี่เกิดความผิดพลาดเล็กน้อยเพราะว่าหมอนั้นต้องไปประชุมกับ
คู่ค้าคนสำคัญที่บินตรงมาจากญี่ปุ่นแทนผม เป็นนัดที่ค่อนข้างด่วน
และผมก็ติดธุระที่สำคัญพอ ๆ กันอยู่แล้ว หมอนั้นเลยต้องไป

“ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะครับ”

“ก็แม่บ้านของนายเอาชุดส่งซักแห้งหมดใจ แล้วฉันจะไปเอา
ชุดที่ไหนใส่ไปงาน หา ปัลย์!” เสียงผมดังได้ระดับขึ้นเรื่อย ๆ พูดไป
พร้อมเดินปั้งแบบหงุดหงิดโมโห เปิดตู้ในตู้นี้ไปมา

“เดี๋ยวครับคุณเอริส อย่าเพิ่งโมโหนะครับ เดี่ยวผมจะไปรับ
ชุดมาให้ คุณรอก่อนไม่เกินชั่วโมงผมจะรีบเอาชุดใส่ไปงานไปให้คุณ”

ปัลย์เสนอทางแก้ที่ทำให้ผมเบาใจขึ้นระดับหนึ่ง

“ทำยังไงก็ได้ แต่ให้เร็วเลยนะ”

ผ่านไปสี่สิบนาทีผมต้องเบิกตากว้างที่เห็นปัลย์เปิดประตูด้วย
คีย์การ์ดเข้ามา ด้วยร่างของผู้ช่วยฯ เปียกตั้งแต่หัวจดเท้า ผมก็ลู่ติด
กระหม่อม แวนตาสีดำกรอบใหญ่มีน้ำเกาะ เจ้าตัวถอดแวนออกมา
เช็ดลวก ๆ ก่อนใส่กลับเข้าไปอีกครั้ง

“ได้แล้วครับบอส ชุดของคุณ” ปัลย์ยื่นชุดให้ แต่เหมือนจะนึก
อะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงดึงกลับไปก่อน “เดี๋ยวนะบอส ผมไปหา
ผ้ามาเช็ดน้ำบนพลาสติกคลุมชุดก่อน”

เจ้าตัวกระวีกระวาดวิ่งไปที่ห้องน้ำ ได้ผ้าเช็ดตัวมาผืนหนึ่งก็
รีบเช็ดเร็ว ๆ ผมนั่งค้าง หมอนี่ดีหรือบ้าถึงได้วิ่งตัวเปียกเข้าบ้านมา
แบบนี้

“ตัวนายเปียก”

ผมพูดออกไปอย่างหงุดหงิด แต่ไม่ใช่เรื่องที่ชุดเปียกแต่เป็น
เพราะห่วงว่าอีกฝ่ายจะไม่สบายมากกว่า

“ลืมเลย ผมทำให้พรมคุณเปียก”

ป๊อญ์ถอยไปหลายก้าว มองร่องเท้าหนังที่เปียกโชกอย่าง
จนใจ มือหนึ่งก็ยื่นชุดให้ผมซึ่งรับไว้ทั้งที่ใบหน้าบึ้งตึง

“ผมกลัวไม่ทัน เลยนั่งวินฝ่าฝนมา แต่คุณไม่ต้องห่วงนะครับ
ชุดนี้ไม่เปียกแน่ๆ” ป๊อญ์ให้ความมั่นใจ

จากนั้นผมจึงคาดคั้นว่าหมอนี้มาได้ยังไง ก็ได้รับการบอกเล่า
คร่าวๆ ว่า เมื่อวางสายจากผม ป๊อญ์ก็รีบเลี้ยวรถเพื่อตรงไปร้าน
ซักแห้ง แต่ความโชคร้ายก็บังเกิดเมื่อจู่ๆ รถเจ้ากรรมคันเก่าก็ดันมา
เสียดกลางทางเสียอย่างนั้น เลยต้องอาศัยวินมอเตอร์ไซด์แถวนั้นมา
แทน

“นายนี้มันบ้าบิ่นได้ใจจริง ๆ แต่วันหลังไม่ต้องนะ ฝนตกหนัก
แบบนี้ถนนมันลื่น เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจะทำยังไง”

ผู้ช่วยของผมพยายามไม่ให้ชุดออกงานในอ้อมแขนเปียก แต่
ตัวเองกลับไม่มีส่วนไหนที่แห้งเลย แอมน้ำที่เกาะอยู่ตามร่างกาย
ของป๊อญ์ยังหยดตึงๆ อีกฝายเริ่มสั้นน้อยๆ ผมวางชุดลงแล้วเดิน
เข้าไปในห้อง แล้วออกมาพร้อมกับเสื้อยัดสีดากับผ้าเช็ดตัวอีกผืน

“ไปเปลี่ยนชุด”

ป๊อญ์ถอดแว่นออก ทำท่าทางลังเลที่จะรับเสื้อจากมือผมอยู่
อีตี่ใจหนึ่ง หมอนี้เป็นพวกซี้เกรงใจแต่ด้วยคำสั่งผมเขาเลยไม่กล้า
ปฏิเสธ

“เร็วสิ ได้เปียกทั้งบ้านกันพอดี”

“ขอบคุณครับ บอสรีบแต่งตัวเถอะครับ เดี่ยวไปงานไม่ทัน
แล้วนี่จะขับไปเองหรืออยากให้คุณขับให้”

“ฉันไปเองได้ นายรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าไป เดี่ยวไม่สบาย”

เมื่อไรกรอบแว่นห่วยๆ ป๊อญ์ก็ช่างดูน่ามองอยู่เหมือนกัน ใน
ตอนนี้ป๊อญ์มีสภาพเหมือนหนูมน้อยที่เพิ่งขึ้นจากน้ำ ตัวเปียก เสื้อผ้า

แนบลู่กับเนื้อตัวที่โปร่งบาง ช่วงกระตุ้นอารมณ์ระคะในจิตผ่ายต่ำ
ของผมติแท้

ให้ตายสิ ผมทำงานกับหมอนี่มาเป็นปี ๆ ทำไมจะไม่สังเกต
ว่าที่จริงแล้วป๊อญก็จัดได้ว่าน่ารักมีเสน่ห์ ที่ผ่านมาก็ชอบนะเวลาที่
หมอนี่ยิ้ม โลกทั้งใบมันดูสว่างไสว โดยเฉพาะเวลาที่หมอนี่พูดด้วย
น้ำเสียงที่รื้นหู จนรู้สึกว่ป๊อญทำให้ชีวิตผมไม่เจีบบเหงาจนเกินไป

“ผมเข้าไปส่งบอสนะครับ”

ป๊อญออกมาอีกครั้งเมื่อเปลี่ยนเสื้อเสริจ หมอนั้นบอกด้วย
ความกระตือรือร้น

ผมมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกที่แปลกออกไป

ในยามที่เสื้อของผมอยู่บนตัวของป๊อญ รู้สึกว่เป็นภาพที่โคตร
เซ็กซี่ บวกกับเส้นผมที่หมาดชื้นไม่เป็นทรงแต่น่าดู พานให้นึกอยาก
กดร่างโปร่งลงกับโซฟา แล้วทำให้อีกฝ่ายร้องครางเรียกชื่อผมขึ้นมา
ติดหมัด

ป๊อญจะเป็นคนแบบไหนเวลาที่มีเซ็กซี่

อ่อนโยน เซื่องช้า หรือดุดัน เร้าร้อน

ผมเดาเอาว่ป๊อญคงไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนเพราะอีกฝ่าย
ไม่เคยพูดถึง แต่ก็ไม่แน่ใจว่คนที่ดีแสนดีแบบนี้จะไม่มีเพื่อนร่วม
เตียง...

ผมดูไม่ออกว่ป๊อญมีความสัมพันธ์แบบไหนกันแน่ กับผู้หญิง
หรือกับผู้ชาย

แต่นั้นไม่สำคัญ...

สิ่งสำคัญอยู่ทีว่ป๊อญ คือคนที่ผมพอใจ

“จะเข้าไปให้หรือ”

“ครับบอสนะ รถมันติด บอสนอย่าขับเองเลย เดี่ยวจะหงุดหงิด

เปล่า ๆ”

“...” ผมพยักหน้า เป็นการยอมรับตามที่อีกฝ่ายเสนอ

“บอสหิวไหมครับ หาอะไรรองท้องก่อนไหม กินข้าวไม่ตรง เวลาไรคกระเพาะกำเริบอีกแยะเลยครับ”

“ไม่เป็นไรน่า ไปกินที่งานก็ได้ แล้วนายละ หิวหรือเปล่า”

“ผมทานค่อนข้างดีกินะครับ ตอนนี้อยู่หิววันอยู่...บอสครับ ขอโทษนะครับ”

ป๊อด้เดินมาหา แล้วขยับปกคอเสื้อที่เบียดเล็กน้อยให้เข้าที่ ผมก้มลงโดยอัตโนมัติ ยอมให้คนที่ตัวเล็กกว่าจัดปกคอเสื้อแต่โดยดี สัมผัสเพียงปลายนิ้วตรงต้นคอโดยบังเอิญให้ความรู้สึกชวนอึดอัด ตรงหน้าขาอย่างไม่เหมาะสมไม่ควร

ไม่เคยมีใครทำให้ผมอย่างป๊อด้มาก่อน แม้แต่แม่ของผมเอง ก็ยังไม่ใส่ใจรายละเอียดในชีวิตของผมขนาดนี้ ทุกคนที่ผมรู้จักมักพูดว่ารักและเป็นห่วงผม แต่ในส่วนของกรการกระทำล้วนตรงกันข้าม มีเพียงความเฉยเมยและเย็นชา

ระยะเวลาสามปีทำให้ทั้งผมกับป๊อด้ใกล้ชิดกัน อาจด้วยภาระหน้าที่การทำงาน แต่มากกว่านั้นคือความผูกพัน จากที่ผมเคยแยกแยะทุกอย่างได้อย่างชัดเจน ว่างงานกับเช็ทซ์ ตอนนี้อยู่ไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองจะทำแบบนั้นได้จริง ๆ หรือเปล่า

ภาพของป๊อด้ตั้งแต่แรกเห็นจนถึงปัจจุบัน หวนกลับมาเป็นฉาก ๆ เตือนให้ผมเริ่มเข้าใจตัวเองได้ชัดแล้วว่าผมไม่อาจปล่อยป๊อด้ไป แล้วผมก็ไม่ยอมให้ป๊อด้เห็นใครหน้าไหนสำคัญไปกว่าผม

‘ป๊อปปี้’ หลบรักเจ้านายหนุ่มลูกครึ่งวามเอเชีย นาม ‘เอริส’
แต่ด้วยสถานะที่ขัดกับท่านสมภาร จึงทำได้แค่เก็บความรู้สึก
ประคองให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปแบบเจ้านายกับลูกน้อง
แม้ป๊อปปี้จะตั้งกรอบตัวเองไว้อย่างนั้น แต่คุณบอสกลับไม่ยอมร่วมมือ
ยังตามติด ตามคือ ยื้อใจป๊อปปี้ให้ยอมเป็น(คนรู้จัก)ของเขาคนเดียว
ท่ามกลางสงครามธุรกิจพันล้านที่คู่ค้าคู่แข่งก็หมายตาผู้ช่วยหนุ่มด้วย
งานนี้เจ้านายสายป. ถึงกับต้องยอมสลัดนิสัยเหี้ยมวีนทิ้งไป
เพื่อลอบภาพ ‘เจ้านายตัวร้าย’ ที่ใครๆ ก็ไม่อยาก ‘รัก’
แน่นอนว่าสลัดตัวตนเดิมย่อมไม่ง่ายเหมือนสลัดเสื้อผู้ช่วยหนุ่ม!

#BadGuyMyBoss #เจ้านายร้ายรัก
#เอริสป๊อปปี้ #บอสหิน

“ถ้าเรา...มีเซ็กซ์กัน สถานะเราจะเป็นแบบไหนครับ
แค่วันโน้ตสแตนด์ ขึ้นเขามาที่ป็นหน้าเหมือนไม่มีอะไร
หรือสะดวกเซ็กซ์ในที่ทำงาน”

ป๊อปปี้ไม่กล้าคาดหวังว่าเอริสจะมอบเขาให้สูงส่งไปกว่านั้น
คำว่าคนรักหรือแฟนเลยไม่ถูกเอ่ยถึง

“มันจะเป็นเซ็กซ์ที่เราต่างคนต่างพอใจ ไม่มีคำเรียกหรอก”

18+ อนุกรมสี่หน้าผู้ดำเนินเรื่อง 18 ปีขึ้นไป

 DeepPublishingFan @DeepPublishing

กดจองอ่าน
24 hrs
www.satipombooks.com
สำนักพิมพ์อิสระภาคใต้

ISBN 978-616-00-3051-8

9 786160 030518
Book